

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

*Prinsessan
Ingeborg
fyller 50 år*

UR
INNEHÅLLET:

NYTAGNA BILDER FÖR IDUN
AV PRINSESSAN INGEBORG
OCH PRINSFAMILJEN
PÅ FRIDHEM

Författarinnorna Annie
Åkerhielm och Sigrid
Leijonhufvud berätta roliga
minnen om prinsessan

VAREFÖR INTE ÄTA SALLAD?

Ett besök på Jönköpings-
utställningen

SKRÖNIKA

OM VÅRA GLÄDJEÄMNER

EN FÖLJD AV DEN STORA SKOL-reformen, vilken verkligen kan hälsas med glädje, är, att de stora bokförlagen Bonniers och Norstedts utbrutit respektive skolboks-förlag ur sina företag och bildat ett nytt bolag för utgivande av skolböcker.

Detta för att i görligaste mån hejda ny-utgivningen av skolböcker, som gudnås så visst ändå kommer att bli betydande, då de nya kursplanerna nödvändigtvis måste dra' med sig en massa nya läroböcker.

Föräldrar ha det besvärligt nu för tiden! Det är inte bara av ungarna, som de betraktas som mindre vetande — det ha de nog alltid gjort, ehuru respekten förr i världen hindrade de små söta barnen att alltför tydligt ådagalägga sin syn på saken — också av skolan betraktas de som tämligen ovidkommande. Utom när det gäller det snöda guldet förstås. Då duga de förunderligt bra.

— Pappa, jag ska ha en geografi till i morron!

— Kan du inte använda Kalles? Han fick ju en ny i fjol?

— Nej då, våran gubbe gillar inte den. Vi ska ha Olssons stora. Kalle har Svenssons lilla.

Och slutet? Var så god här är 5:25.

— Mamma, vi ska ha en ny rättskrivningslära nu!

— Ja, men du fick ju en i fjol.

— Ja, men vi har fått ny fröken. —

— Var så god. Här är 1:50.

Och så går det på. År efter år. Unge efter unge.

»Den upplagan är för gammal.» —

»Vi har fått en ny fysiklärare, så nu ska vi ha den bok han gitt ut i stället» —

Skolboksförfattare och dito förlag bli feta, arbetande i sitt anletes svett i konkurrensen, men föräldrarna, stackars varelser, bli allt tunnare.

De välsignade skolböckerna följa icke dagens mod, bibehållandet av ungdomen: de åldras hastigt och förlora sin faicheur långt innan de, mänskligt att döma, borde vara utslitna. Och en gammal skolbok, vad duger den till? Ingenting. Ingen gammal fattigstugumma kan bli mera undanskuffad av en ny generation än en gammal skolbok av en ny upplaga.

Med de stora förlagens hopslagning kanske vi kan få det litet lugnare.

Tills nästa stavningsreform! Då går alla skolböcker på en gång på sophögen.

*

Ännu en, i synnerhet för barnen, angenäm sak, drar den nya undervisningsplanen med sig.

Man behöver nämligen inte längre stava rätt! Kärleken till svenska språket, som i kursplanen upphöjts till modersmålsundervisningens yttersta syfte, är viktigare än en formell kunskap i sagda språk.

Det påstås också att skolöverstyrelsen

funderar på att borttaga kravet på godkänd skriftlig uppsats i svenska för studentexamen.

Hur jag funderar, kan jag inte se någon mening i detta. Om skolöverstyrelsen sagt tvärtom, skulle jag bättre förstått: Absolut kunskap i modersmålet, dess stavning, dess grammatik, dess skrivande och läsande är folkskolans förnämsta syfte. Så att varje svensk medborgare i skolan bibringas möjlighet att redigt och korrekt uttrycka sig på svenska, att, med förståelse för det lästa, läsa svenska, och slutligen med hygglig stil och korrekt stavning skriva svenska. Räcker tiden så till för något mera, så är det ju bra — de fyra räknestatten t. ex. måste ju också läras — men den som kan, verkligen kan sitt modersmål, har redan i detta en utomordentligt värdefull kunskap med sig i livet. Han har en grund, en början, som inbjuder till vidare studier.

Skall nu svenskan behandlas i skolorna lika ytligt som allting annat (av nödvändighet ytligt, tack vare mängden av ämnen), bli barnens kunskaper än mer att förlikna vid ett träsk. Där det varken finns väg eller bro, bara ett opålitligt kaos.

Snälla skolöverstyrelsen få vi be om en helomvändning! Skärpta fordringar och färre ämnen, inte mindre fordringar och flera ämnen.

*

Åter ett glädjeämne: det nya frimurarbarnhuset vid Blackeberg skall byggas efter moderna principer. Alltså icke en stor anstaltsbyggnad, där alla barnen proppas in som andra nummer, utan — i detta fallet sju — små byggnader, hem, med var sin föreståndarinna.

När jag för några år sedan besåg världens underbaraste barmhärtighetsverk, doktor Barnardos barnhem, tänkte jag: ack, om dessa principer kunde vinna terräng överallt! Det jag besåg var »Flickornas by.» Det låg i Essex utanför London. I en utomordentligt vacker park, välskött, med blommor, lågo små villor i vanlig engelsk stil. I varje villa bodde, vill jag minnas 12 barn, från små lindebarn upp till 15—16-åringar med en »mother», som skötte det hela med en jungfrus och de äldre flickornas hjälp. Genom olikheterna i ålder var det hela precis som ett, visserligen barnrikt, hem.

En annan sak, som slog mig, var att inga anstaltskläder förekommo. Där syntes skära och blåa och vita och randiga och prickiga töser, somliga i mössor, andra i hattar, somliga i halvstrumpor, andra i långstrumpor, andra barbenta i sandaler.

Det enda, sade en av dessa »mödrar» till mig, är, att vi bruka försöka hålla varje »familj» i en viss färg. Bara för lustighetens skull. Så villorna kallas av barnen,

skära villan, blåa villan, prickiga villan o. s. v.

Man firar också mycket noga barnens födelsedagar. Massor av dessa, från städernas och hamnarnas värsta slumkvarter hämtade barn, har man ju inga data på, men då komponerar anstaltsmamman en födelsedag åt barnet, som sedan ordentligt firas varje år. Också se'n barnen lämnat barnhuset, kommer man ihåg dem på deras födelsedagar. Detta tycker jag är så märkvärdigt. »Vi vill att barnen alltid skola känna att de ha ett hem och en mor här», säger den gråhåriga lilla »Mother», jag talar med.

Jag vet inte hur frimurarna tänka med avseende på sina barn. Men nog tycker jag det är på tiden, att dessa uniformer slopas. Det kan ju vara en plåga för barnen att redan på långt håll stämplas som »barnhusbarn». Dessutom har glada färger och omväxling större betydelse, än många äro böjda att tro.

*

Mest glädjande av allt är väl ändå, att nu vet man, hur man skall bli lycklig!

En kongress i Köpenhamn har beslutat, hur man skall bli lycklig i sitt äktenskap och herr Arnold Bennet har publicerat en artikel i samma ämne.

(Nå men den ogifta kvinnan då? Hur skall hon bli lycklig? Säger inte kongressen och författaren något om det?? hör jag en viskning.

Tyst människa; redan Weininger säger, att först genom att något, mannen, kommer till intet, kvinnan, kan intet bli något. Den ogifta kvinnan är intet och vi ska väl icke sysselsätta kongresser med intigheter!)

Emellertid, den äktenskapliga lyckan vinnes, enligt en tysk doktor på kongressen, därigenom, att kvinnor och män gå nakna; enligt herr Bennet vinnes den genom att betala allting kontant, inte lägga ned för mycket pengar på kläder och inte gå ut och roa sig för mycket.

Inte annat än jag kan förstå, bör en sammanslagning av dessa program bli idealisk. Och så lätt att genomföra! Nakenheten bringar nämligen ned klädkontot till ett minimum, förbjuder, än så länge åtminstone, allt uteliv (d. v. s. ineliv på restauranter och teatrar) och bör slutligen möjliggöra kontant betalning av det lilla som återstår att kasta pengar på!

En sak gör mig en smula betänksam: var ska man göra av näsduken, då man inte har några fickor? Eller ingår ingen näsduk heller i lyckoprogrammet?

Men snuvan då? För var lugn för att den ingår!

Vagabonde

Både kameran
och filmen
bör vara
av märket

KODAK
EASTMAN KODAK COMP.

Alla fotografiska artiklar,
framkallning & kopiering genom
HASSELBLADS FOTOGR. A.-B.
Göteborg - Malmö - Stockholm

NÄR OLYMPIAFLICKORNA INTE IDROTTA

DE SVENSKA DAMHOPPEN I "ADAM" ÄRO DUKTIGA ARBETSMYROR VID PULPET OCH SPIS

EN PRESENTATION INFÖR OLYMPIARESÄN.

Inga Gentzel som är slängd på skrivmaskin.

INOM EN KORT TID KOMMER ALLT svenskt idrottsintresse, som trots värmen finnes och frodas, att koncentrera sig kring ett enda namn, Amsterdam. Det namnet rymmer i sig sedan en hel mängd andra namn på vilka vars och ens intresse får specialisera sig, vilken gren och vilken man sedan behagar ställa i främsta ledet. Vilken gren och vilken kvinna — vi ha även damer med, som äro beredda att offra eller höja sina namns nyförvärvade popularitet. Damernas tävlingar erbjuda på sitt sätt kanske större spänning, därför att marginalen för oväntade omplaceringar och utgångar där är bredare — de manliga stjärnornas minutiöst utspionerade och protokollförda träningar giva ett stöd för för-

handsberäkningar, som de kvinnliga stjärnorna lyckligen kringgå och undgå. Gissningar, rena rama gissningar, susa omkring våra idrottsdamer, det blir sedan deras sak att göra gissningarna till lyckliga fakta.

De namn på Olympiadens spinsida som redan nu så smått börjat stråla och — det hoppas vi — inom kort skola överglänsa alla andra länders stjärnor äro Inga Gentzel, Maud Sundberg, Bride Adams-Ray, Ruth Svedberg och senare tillkomna, Emy Pettersson och Margret Ahlstrand.

En kort tid var det dock, trots glänsande uttagningresultat, ganska osäkert, om Sveriges damidrott överhuvudtaget skulle bli representerad i Amsterdam. Detta tack vare den evigt besvärliga ekonomiska synpunkt, som måste anläggas på

— Sång!

— Ja, det låter underligt, men hur skall jag kunna undgå det, med en pappa och en mamma, som ha gått på akademien, en bror, som går där, en syster, som skall in, och en bror, som går på musiskola i Berlin. Det går ju inte att bryta den cirkeln.

— Är fröken Gentzels idrottshåg lika medfödd som sånglusten?

— Inte alls. Jag gick in i Djurgårdens Idrottsförening för att en av mina kamrater var där, och sedan skickade de mig till uttagningarna till Damolympiaden, och där råkade jag komma först — och i själva Olympiaden kom jag tvåa, och sedan var man ju idrotten i våld. Och det blir härligt att fara till Amsterdam fast jag har absolut ingen chans.

— Absolut ingen chans, ekar fröken Bride Adams-Ray, då vi träffa henne. Nej då. Men Inga, hon har. Jag har bara hoppat sedan i våras och aldrig tävlat förrän nu. Så det kändes underligt att bli uttagen. Och gudomligt.

Fröken Adams-Rays ögon glänsa i kapp med silverfaten i montererna omkring i den juvelerareaffär, där hon är kombinerad tolk och expedit.

— Och annars road av?

— Nästan allting. Allmänt kulturellt intresserad, heter det visst, teater och litteratur och konst och musik och att rita själv.

— Ni ämnar inte studera vidare?

— Nej, studenten får vara nog. Den tog jag 1926 i Wallinum, och sedan dess

(Forts. sid. 745.)

Ruth Svedberg är en huslig ung dam i Göteborg.

detta som på allt annat. Med hjälp av privata insamlingar har dock våra idrottsflickors färd tryggats.

Vilka äro nu dessa idrottsflickor? Man börjar bli nyfiken på dem, liksom man varit det så länge på manliga sportstjärnor. Intet ont däri, det har sitt intresse att se även bakom kulisserna och därför har Idun uppsökt damerna i fråga.

— Inga Gentzel privat, fråga vi lakoniskt. Sagda dam tittar upp över skrivmaskinen med en mäktig olympisk rynka i pannan.

— Hinner absolut inte ha något privat. Just nu sorterar jag Olympiamän på övertid och det är ett fasligt — »telefon till fröken Gentzel!»

Vårt svenska Amsterdamdahopp på 800 meter sköter utom en nervöst intensiv träning under sommaren även en arbetsfyllt kontorsplats på Svenska Idrottsförbundet, knackar på maskin, sorterar Olympiamän, lyfter lön och överhuvudtaget muskelarbetar.

— Skall fröken på allvar gå kontorsvägen?

— Nej, aldrig i tiden! Jag tycker inte om stillasittande arbete — undra på det, när man springer 800 meter på nästan ingen tid alls — Nej, jag skall ägna mig åt sång.

Maud Sundberg måtte försumma sitt hushåll i Enskede just nu, ty hon träffas bara på Stadion.

Bride Adams-Ray träffas bland guld och juveler — själv en juvel, skulle vitsmakaren tillagt.

Ekströms

Fästmjöl

Orebro Kem. Tekn. Fabrik

SENSUALISM OCH INTELLEKT

TVÅ INTRESSANTA FÖRFATTARE — SHERWOOD ANDERSON OCH PAUL MORAND.

DE BÅDA FÖRFATTARE, VILKA VI här presentera, ha redan länge intagit en rangplats bland sina respektive länders skriftställare, och båda förete en ny diktarprofil, en art av originalitet som gör anspråk på intresse och studium. Som några representanter för det genomsnittliga i amerikanskt och franskt tänkesätt kan man ingalunda betrakta dem. De äro typiska individualister, och Sherwood Andersons författarskap tyder snarare på en kraftig reagens mot det typiskt amerikanska, mot hyckleriet, penningmakten och mekaniseringen. Men han saknar sin landsman, Sinclair Lewis skarpa satir och analytiska förmåga. Det är icke samhällsskildringen som sådan han åsyftar, utan den personliga känslans och instinktens makt över det konventionella och av civilisationen beskurna. Han är en litteraturens vagabond, en man som gör vad som faller honom in, och liksom han själv efter en orolig ungdom plötsligt lämnar den fabrik, där han intagit en ledareställning, därför att han känner att han icke på detta sätt kan uthärda ett liv i slentrianmässig enformighet, så låter han i romanen »Mörkt skratt» (Bonniers) John Stockton lämna sin hustru och sitt hem, därför att han är trött på allsammans och längtar efter nya sensationer. Det existerar hos denne författare inga tankar på plikt, ansvar eller medborgerliga funktioner. Det är instinkterna som leda människorna, och han hävdar deras rätt att utvecklas i obunden frihet.

Kanske har det amerikanska pryderiet och den stränga konventionalismen inom de borgerliga kretsarna gjort honom hjärtinnerligt led på allt som snedvrider och begränsar. Han älskar naturen, där den blommar rikast och kraftigast. Floden, som mäktigt flyter fram ur en rik, bördig dal, negerflickor på gatorna, klädda i gredelint, gult, rött och grönt som spirande majsfält, skyarna, vattnet, en gungande båt, svart mystik som aldrig tar sig uttryck annat än i sång och i kropparnas rörelser.

Allt vad ögat ser och förnimmer blir en rytm i hans blod, en stegrad livskänsla. Han lyssnar till tonerna från de svarta arbetarnas strupar, vilka smälta samman som smekte de varann.

Han tecknar i heta, impressionistiska bilder.

Han är som eolsharpar, upphängd i ett träd, på vilket vinden spelar sina melodier, underliga, vilda, sövande, stundom utan mening eller sammanhang, men fyllda av naturmystikens välljud. Det är något av Ohioflodens evigt flytande rytm i Sherwood Andersons prosa. Tankar och hugskott surra omkring som eldflugor i mörkret. Ett barndomsminne glider upp över medvetandets synrand. I nästa ögonblick är det en negerflicka med slank och smidig kropp som fängsler hans intresse, skuggor som

Two books worthy of a close acquaintance are presented here by Iduna's literary reviewers, the authoress Gurlu Hertzman-Ericson.

dansa på härliga gamla murar, en katt som sitter på en stugtröskel och lapar gräde.

Han tycker om det som negrerna finna gott: stora, kraftiga, söta ord, kött, majs och sockerrör.

Sett från hans synvinkel ger han ett utmärkt, men elakt porträtt av hustrun Bernice, kylig, nedlåtande och en smula överlägsen. En konventionell, amerikansk dam med litterära aspirationer. Hon vill inte ha barn, därför att hon har sitt arbete. Och hon skriver, skriver, skriver. Massor av artiklar för söndagsbilagorna. Hon vinner ett billigt beröm, men John duperar hon inte. Inom honom göms en stor ömhet för ord, idéer och stämningar. Han har själv velat experimentera långsamt och försiktigt, hanterat orden som ädelstenar, givit dem en särskild infattning. Men hon förstår honom inte. Oändliga avstånd skilja dem intellektuellt, tills slutligen flodens skummande vågor även lägger det materiella avståndet emellan dem, och John Stockton försvinner i ett töcknigt fjärran för att återuppstå som Bruce Dudley.

Han arbetar på en fabrik, han gräver i trädgårdsland, han sällskapar med den gamle arbetaren Sponge och hans hustru, och till slut gör han den kvinna han älskar till sin.

Är det tal om gott eller ont, rätt eller orätt?

De frågorna existera icke för Sherwood Anderson. Det är blodets röst som talar, den primitiva driftens äganderätt. När Aline lämnar sitt vackra hem och sin förkrossade man, då är det icke blott kärlekens seger över det som människorna nämna ansvar och moral, symboliserat av negerkvinnornas mörka skratt.

Även Paul Morand vänder sig i leda från mekaniseringen och förkonstlingen, men detta är också den enda beröringen mellan dessa tvenne författare, av vilka den ene är en sensualismens och den andre en intellektets förkunnare. Det stundom svävande och mystiska i Sherwood Andersons prosa, bestämt av känslornas och sinnesintryckens rytm, påminner om en flytande lavaström, vars kurvor äro oberäkneliga, men som heller icke stelnar i några former. Hos Paul Morand däremot äger prosan något av stålets hårda klang, och den mystik han skildrar underställes alltid intellektets analys.

Den roman som skänkt honom europeisk ryktbarhet, »Den levande Buddha» (Bonniers) är en i hög grad fångslande, originell och intelligent skriven bok. Det är det gamla problemet, östern och västern, eller snarare norden och södern, som författaren åter gör aktuellt och avviner nya synpunkter. Även han är utled på ett mekaniserat Europa, och på det efterkrigstillstånd, som icke låtit någon av de principer återstå för vilka man stred. De ha blivit till nöta klichéer därför att de för mycket burits på hjälmkammarna. Paris, som den unge Renaud i »Den levande Buddha» betraktar med klara ögon, rena händer och en ganska tom mage, erbjuder honom en sådan bild av moralisk fulhet, politisk dumhet, social ondska, skändlighet, och barbari, att han beslutar att överge Västerlandet. Över Moskva når han Shanghai, där han grundar en ungt kinesisk tidning, men hans förakt för Västerlandet utökas med en formlig avsky för det nya Österlandet, negativt och ohyvsat, samtidigt med att det hållit fast vid sin gamla formalism och aldrig upphört att dölja sin böjelse för militärdiktaturen under demokratiska vrångbilder.

Han lämnar Kina och beger sig allt längre nedåt södra Asien, där han i konungariket Karastra finner vad han hittills förgäves sökt, själens mysterier, kroppens vedervickelse i ett bad av kollektivt liv och kontakten med det absoluta lugnet. Hos den behovslösa, musikaliska och lyckliga befolkningen har Buddha uppbyggt sitt välde, och till deras övriga egenskaper lagt sin filosofiska ro. Kontakten mellan den unge fransmannen och den asiatiska kronprinsen Jåli är utomordentligt skildrad. Deras vänskap går ut på att utbyta erfaren-

(Forts. sid. 745.)

Danskonstnärinnan fröken Greta Falk-Simon, dotter till bankieren Falk Simon, Göteborg. (Jäger, hovfoto.)

Oumbärlig för rik blomsterproduktion är NUTRIGÉN — det för krukväxter nödvändiga närsaltet.

Finnes i alla frö-, färg- och kemikalieaffärer från kr. 0.75 per burk.

TEKNISKA FABRIKEN JOFUR, STOCKHOLM.

VARFÖR INTE ÄTA SALLADER?

EN SOMMARRÄTT SOM SVENSKA HUSMÖDRAR BORDE ANVÄNDA MERA

VITA OCH SVARTA DAMERS FAVORITRECEPT.

DEN HJÄLP, SOM LIGGER NÄRMEST till hands anammar människan sist — det är ett axiom, belyst av millioner exempel från tidernas gryning till våra dagar. Som alla stora ord kunna även dessa passas in på obetydligare ting, för att tala begripligt för de manfolk och minderåriga, som leva i den tron, att matlagning är ett obetydligt ting. Alltså: den hjälp, som i dessa välsignade somrardagar ligger närmast till hands, o husmoder, den anammar du sist. Sommarens stora vänliga mathjälp: grönsakerna.

Det är kanske hårt sagt, att den svenska husmodern alls inte utnyttjar sina grönsaksland, men man blir frestad till överdrifter, när man tänker på alla de husmödrar på t. ex. yttersta skärgårdens havsoplaskade öar, som sitta i grubbel över var i friden de skola få färskt bifskött ifrån. Frågar man en av dem: snälla du, vad skall du ha biff till i den här värmen, när grönsakerna fullkomligt väller omkring stugan? så blir svaret — älskvärt och som sig bör: Alfred vill ha kött. Köttträten har blivit en vana — man är frestad att säga ovana — på det svenska middagsbordet.

Alfred ville säkert lika gärna ha någon lätt speciell sommarmat, t. ex. sallad, om han finge pröva den rätten några gånger. Nota bene: god sallad. En köttkompromiss kan där lätt åstadkommas, fisk-sallad är en mycket god rätt. Och husmödrar med mer internationellt betonad matlagning intyga enstämmigt, att vi i Sverige alls inte tillräckligt utnyttja de möjligheter, jorden skänker oss i form av frukt och grönsaker. En stor procent av t. ex. amerikanarnas avundade fysiska och andliga spänstighet beror säkert på, att de allt mer söka sig från kött diet till grönsaksdiet. Frukt-sallad med majonäs är en mycket vanlig amerikansk rätt, likaså inlagda päron med majonäs. Att, som där, servera oliver som obligatoriskt tilltugg, kunna vi ju knappast imitera, men i vårt eget intresse borde vi bättre taga vara på de behagliga födoämnen vi ha i frukt och grönsaker, om vi inte även i vitaminhalt vilja distanseras av det frejdiga sistfödda »folket med de många möjligheterna.»

Allra vitaminrikast är ju okokta grönsaker, men inför det perspektivet skyggar nog den svenska husmodern som inför något bra likt en hädelse. Dock har det experimenterats mycket på stora europeiska diethem med rätter sådana som fint rivet selleri, rivna morötter, riven vitkål och andra råa grönsaker, serverade med någon

lätt majonäs, och man har funnit, att vitaminhalten — och därmed nyttigheten — övergår de flesta andra rätters.

När man dessutom betänker, att grönsaker med sin hälsosamma vitaminrikedom förenar oanade kulinariska möjligheter och lättnad i det eviga knäpet med figuren, så vågar man hoppas, att köttovanan i görigaste mån och snart blir ersatt med salladvanan.

Som en hjälp att stimulera salladsintresset presenterar Idun ett antal beprövade favoritsalladreceipt av — i den ordning de komma — grevinnan Fanny von Wilamowitz-Moellendorff, fröken Marianne Mörner, fru Ellen Rydélius, fru Fanny Alving och — last but — Josephine Baker, samtliga salladsvänner.

En fiskesallad

rekommenderar grevinnan Fanny v. Wilamowitz-Moellendorff:

Salladens ingredienser äro kall fisk och kallt kött i fina strimlor, kall kokt potatis, något selleri, mycket gurka, grönsallad, bitar av äpple och grapefruits, några kärnfria oliver och nötter eller mandlar. Över denna blandning hälls en lätt majonäs utan ättika. Salladen bör absolut ha stått på is, om den skall komma till sin rätt.

Sängerskans sallad.

Vår frejdade sängkostnärinna fröken Marianne Mörner är tydligen inte heller obekant med matlagning, ty hon ger genast ett salladsrecept:

Man blandar kall kokt gös, skivor av kokt potatis, äggklyftor och tomater i klyftor och kryddsätter det hela med olja, ättika, peppar och salt. När det är färdigt hälls amerikansk ketchup över.

Salladen är den självförsörjandes räddning.

En lovsång till salladen sjunger skriftställarinnan fru Ellen Rydélius, som ju i sina resehandböcker har visat sig vara en matconnaissance:

Låt mig bekänna, att jag älskar sallader och sedan många år har en verklig passion för majonäsätter. De äro lättlagade och roliga och inte förargliga som varm mat och kokt potatis. Nej, potatis är ej för självförsörjande, praktiskt tankspridda kvinnor. Tacka vet jag sallader efter det klassiska receptet: 3 delar fin matolja, i del saft av citron (finer detta bättre än vinaigre) lite salt och peppar. I denna sallads-sås stoppar jag vad jag har hemma, ett

hårdkokt ägg, litet sparris, haricots verts, ett par tomatklyftor etc. En sallad, som man kan prestera även höst och vår och vinter är den »insalato mista», som jag första gången fick i Rom. Den består helt enkelt av kokt potatis i skivor, rödbets-skivor och haricots verts i vanlig sallads-sås. Nu i tomattider är det förtjusande med sallad på tomatskivor och litet lökstrimlor. En delikat sommarmiddag är, tycker jag, några sandwiches med ett glas cinzano, assiette anglaise (d. v. s. några skivor kall kalvstek, rostbiff och kokt skinka med en majonäslick och litet ättikgurka, litet grönsallad med tomat- och blomkålsklyftor, en bit bel pease och jordgubbar). Och så chianti eller spanskt vin. Detta vågar jag t. o. m. bjuda den svenske mannen på, fast han är så fantastiskt bortskämd av mamma, systrar och hustru.

Men på sommaren borde väl de svenska husmödrarna kunna förenkla menyn, när vi ha grönsaker och frukt. För egen del vet jag inte någon bättre frukosträtt än »ägg på zigenarvis», stekt ägg i låda med tomater. Och är inte stora risfyllda stekta tomater en god middagsrätt, och likaså risotto, tillagad på italienskt vis med de kalla salladerna, menar jag. Och, när bären tryta, en fruit-cocktail efter maten — det är väl egentligen bara amerikanare, som vilja ha frukten före maten — d. v. s. all slags frukt, bananer i bitar, en aning compott i ett champagneglas och överst en konserverad ananasskiva med en röd kirsch i mitten som prydnad och litet vitt vin över det hela.

Vi ha alla våra fördomar, och jag tror, att svenskarna i regel ha fördom mot matolja. Men jag vet många enstaka individer, som efter en tids vistelse i Italien blivit omvända. Nu tycka de, att fisk, stekt i fin luktlös olja, är oändligt mycket bättre än smörstekt fisk, och sallader kommer allt oftare på deras bord. Även den utmärkte potatissalladen, som, efter vad en tyska en gång lärde mig i krigsårens Berlin, bör innehålla utom ett par äppelbitar också en liten brödkant, mot vilken man rivit en klyfta vitlök.

Det finns en sak utom paltbröd, som jag har skräck för, och det är grönsallad, förstörd av s. k. svensk sås, där grädde, ättika, socker, senap och hårdkokt ägg ingått en barbarisk och onaturlig förening. Jag tror inte ens man kan försvara den såsen med att den blir billigare än tre skedar matolja och litet vinaigre eller citronsaft. Faktum

(Forts. sid. 746.)

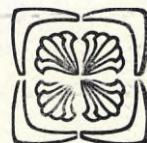

CAP
Turbanpraliner

Utan fördyrande omslag,
med de läckraste fyllningar.

originalaskar à
kronor 7,- 1 kg. kronor 3,50 ½ kg. kronor 1,85 ¼ kg.

STINSEN SOM BYGGMÄSTARE TVÅ HUS OCH EN TRÄDGÅRD MELLAN TÅGEN

VACKRA VILLOR OCH STORSLAGNA trädgårdar ha vi gott om i vårt land. Men tar sig knappast tid att lägga märke till dem. För pengar fås ju allt... Samma reflektion skulle man kanske göra i förbifarten, om man ovetande passerade den ståtliga trädgården med sitt pampiga bygge och sin vita lillstuga invid Tungelsta järnvägsstation. Nu råkar den inte stämma in alls.

Det låter som en gammal god saga.

Den handlar om en stationsinspektör, som i tjugofem år nu blåst av tåg på stationen i Tungelsta. En anspråkslös och för-synt man. Sin plikt har han fyllt på det där fåordiga, stadiga sättet, som tillhör de stilla i landet — arbete och sparsamhet har varit det stränga programmet för både honom och hans duktiga fru. Nå, barnen växa upp och tjänsteåldern börjar närma sig sitt slut, det är bäst att hitta på någon stans att ta vägen. För Tungelstastinsen blev vägen inte längre än några stenkast från station. Där fanns en stor och ganska oländig tomt med berg, ängsmark, sump-

Att den egna torvan kan inspirera till oändliga prestationer har man hört och sett förr, men de villor och den trädgård, som stationsinspektören E. Dahlin i Tungelsta nästan ensam byggt upp och skapat i pauserna mellan tågen, torde dock höra till rekorden i sitt slag. Idun gjorde en titt ditut häromdagen i tanke att bekantskapen med ett sådant amatörarbete skulle intressera och inspirera även en större allmänhet. — På bilderna ovan ses t. v. en terrass i trädgården och t. h. lillstugan.

mark och å och till allas häpnad hade hr Dahlin en dag lagt sig till med den. Det var för sju år sedan. Då började arbetet och stinsen lade arkitektens, byggmästarens, trädgårdsmästarens och grovarbets-yrken till sitt övriga. Ty minsta möjliga hjälp skulle anlitas för företaget.

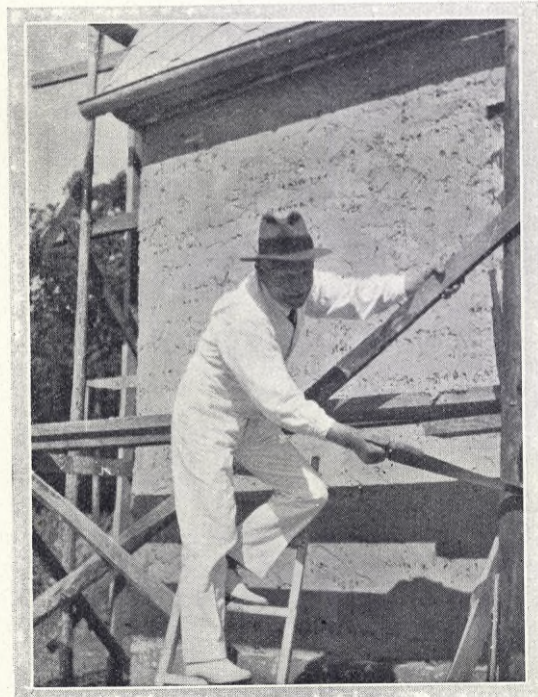
Se'n den dagen har så gott som varje stinsens morgon begynt klockan fem och varje paus från station har ägnats tomten. Ensam och med egen hand har hr Dahlin röjt upp, planerat och terrasserat det berg, som nu skulle göra skäl för sig i den finaste trädgårdsbok av d:r Goodwin. Han har möblerat om hela bergsslutningen, burit bort och dit stenar och jord, grävt upp gångar, byggt terrasser och planerat alla de färgglada sedumsorter, riddarsporrar, liljor, rosor och vinrankor (stora vindruvs-klasar mogna på dem varje sommar) som nu förvandlat det karga berget till en leende oas. På slätten nedanför berget har blivit köksträdgård och potatisland och ansatsen till sumpmark vid ån har försvunnit. Man slutar inte att förundra sig över hur detta kan vara en mans verk och därtill en amatörs. Ty även om man varit järnvägsbyggare en gång så är det ju inte sagt att man därför kan ordna en trädgård tekniskt, praktiskt och estetiskt.

Samtidigt med trädgårdsarbetet börjades det första husbygget på tomten. Därav blev snart en liten vit stuga om ett rum och kök, helt och hållet byggd av hr Dahlin ensam. Och nu har det stora villabygget pågått ett par år, bara rappningen och inredningen återstår. Ritningarna ha gjorts av stinsen naturligtvis. Det är en rymlig 7-rumsvilla, enkel och vacker i linjerna, med sällsynt lyckade proportioner och rediga våningsplan samt försedd med

alla moderna bekvämligheter incl. garage. Till det stora villabygget har stinsen tagit hjälp, men ingen ska tro att ens det minsta, som han möjligtvis kan göra själv, överlåtes åt någon annan. Nej då. Den ståtliga grunden har han murat upp själv och av betong, som han egenhändigt gjutit i formar, gjorda av honom själv. På samma gång passade han på att gjuta pelare till tomtens långa staket, också naturligtvis helt uppsatt med egna händer. Och många plankor ha inte spikats i huset utan att stinsen varit med. På det sättet har den ståtligaste »herrskapsvilla» kommit till för en ringa summa.

Undra inte på sedan att stinsen lyser i kapp med solen! Han pratar fortfarande inte så värst mycket, men 60-åringens spänstiga pojkfigur och rörlighet säger en hel del om att arbete för den egna torvan betyder hälsa för både kropp och själ. Man kan bli lyrisk för mindre, ty finns det något som griper så i hjärterötterna som en karg svensks dunderarbete i all stillhet?

E. N.

Stinsen i sitt bygge.

Blommor och blader på hälleberget.

Liptons Té är och förblir
det bästa.

LIPTON är världens största och
färdigaste fabriksfirma

Drick **Champis**

RING bryggerier och vattenfabriker.

överallt —
men begär
det kallt!

O, S M Å L Ä N N I N G A R . . .

Krukmakaren vid sitt drejhjul.

DÅ JÖNKÖPINGSUTSTÄLLNINGEN pågått en vecka, hade den redan inbringat så mycket, att ekonomien var säkerställd. Hur denna nu står med rekordsiffror av besökande, kan man kanske föreställa sig. Men detta är ju Småland. Det motsvarar fullständigt alla uppsvenska föreställningar om smålänningarnas förmåga att sköta affärer. Ett annat litet exempel. Husmodersföreningen i Jönköping, som för övrigt också deltar i utställningen, anordnade för ett par år sedan en utställning, som inbragte 16,000 kronor. Det hade inte ens ledarna drömt sig, hur bra de än ordnat och räknat. O, Småland, säga vi andra, och det darrar nog lite avund i rösten.

Men så är Jönköping också något att bjuda på för folk, som komma från andra landsdelar. Smålänningarna själva tycka naturligtvis att det är alldeles i sin ordning med Jönköping som en av Sveriges vackrast belägna städer. För att man under utställningstiden riktigt skall få njuta av den ha de anordnat bilturer till de vackraste punkter runt staden. Så kunna både infödingar och utsocknes få njuta riktigt av de storslagna omväxlande utsikterna, av Vättern och Dunkehallar, Taberg och mycket annat.

Vättern har i några av sina många linnen tycke av de nörditalienska sjöar, så där överjordiskt blå som ett stycke av paradiset, nerramlat från himlen som Como eller Garda, kan den se ut en kort stund. Men de granklädda stränderna och den lilla svenska staden, öppen och vänlig, korrigerar genast det flyktiga intrycket av sydliga luftstreck. För resten är Jönköping, som flera andra halvstora svenska städer så där lustigt omskakad som ett puzzlespel av en bit från 1600-talet, en annan från 1850 och ett par till från 1890- och 1900-talets första decennier. Man skulle vilja plocka reda på det som hör ihop och ordna staden, så att Storgatan blev mera enhetlig och det nya Jönköping, som ännu inte brunnit, som det gamla gjorde, bleve litet roligare. Men när allt kommer omkring vill man det inte. I synnerhet inte, om man ser staden från berget, där de röda taken och ett par tornspirar sticka upp ur grönskande massor och ramas

Om en utställning, som går med förtjänst, om en hantverksvecka, en kunglig trasmatta, en blå blomma och dyr mat.

Den tredje staden som Idun besökt på sin utställningsrond är Jönköping, vars damer också haft åtskilligt att bestyra med den pampiga och välorganiserade utställningen.

in av vatten. Den utsikten är stadens stolthet. Det är solnedgångsberget, där de unga svärma och de gamla äta mat — på restaurang Alphyddan — och lyssna till »fri» musik från förra seklets mitt, Konung för en dag och Mignan och wienervalsar.

Men var är utställningen? Den syns inte till i själva staden, endast spårvagnarna bära skyltar, som visa, att de gå dit. Det är en tio minuters färd, men folk har för länge sen upptäckt, att vägen lönar sig.

Moderna utställningar ha alltid ett starkt pedagogiskt drag och så har också denna. Allmänheten behandlas mer eller mindre som moderna skolbarn, som böra få den största möjliga kvantitet vetande i behaglig form. Den som går på jönköpingsutställningen blir ofelbart imponerad av smålänningarnas duglighet. En världsindustri, tändstickorna, har fötts i Jönköping och har också med en mycket roande monter deltagit bland ett par andra svenska världsindustrier i industrihallen. För att nu inte tala om de småländska glasbruket och Orrefors världsberömda glas, som självfallet synas här så nära sitt ursprung.

För tillfället är det småindustrierna och hantverket, som framhävas genom en speciell vecka. Folk äro alltid roade som snälla barn av att se hur andra arbeta. Nu ha de fått hantverkarna i full verksamhet och det står mångdubbla rader framför deras improviserade verkstäder.

Krukmakaren från Bankeryd, som lärde sig göra lerkärl samtidigt med att han lärde sig tala, roar publiken mest med sitt drejhjul och lerklumpen, som växer under hans fingrar. Visserligen blir det ingen ädel vas utan en vanlig lerbunke, men konsten att forma den förefaller lika underbar ändå. Den enda kvinnan bland hantverkarna är mössömmerskan från Sömmen, som av några tillskurna tygstycken gör ett dussin mössor med skärm, foder och allt på två timmar. Med elektrisk

Ett kontor på 1850-talet, utställt på Jönköpingsutställningen.

maskin förstås. När hon nu har en vanlig går det långsammare. De eleganta sällskapsskorna av guldtyg och satinerat skinn är också en hantverksprodukt och Löfsko har tre skickliga skomakare, som visa, hur damskon med minutiös omsorg skäres till, formas och behandlas nästan med ömhet för att bli det raffinerade mäterprov på skomakarkonst som den kan vara, när den är som bäst.

Om vi nu skulle leta reda på kvinnorna på utställningen, så ha vi först de, som icke längre synas, men som ändå tagit en livlig del i den, landshövdingenskan Elsa Malmroth, presidentskan Agnes Berglöf, som övervakat den intressanta Röda Korsutställningen och fröken Clary Wahlstén, som förestått hemslöjdsavdelningen.

Smålands hemslöjd, då ser man genast rödlakan och smålandsdräll för sin andes syn, inte sant? Rödlakan är också Skåne, kanske i än högre grad, äras den som äras bör, men Småland tar ju upp tävlan och det med framgång.

Och vad smålandslinet beträffar har det lika starka traditioner som Ängermanlands. Jönköping stoltserar med Stenbergsduktygerna. Det är en skatt, som genom denna utställning kommit fram i dagen. Historien är både lärorik och rörande. En fru Ulla Stenborg började på 1820-talet med hjälp av en vävmästare att förfärdiga duktyg i fina mönster och uppnådde en sådan skicklighet, att hon blev leverantör åt de finaste familjer. Det stenborgska linnets rykte nådde ända till hovet, och bland de silkesina damatservetterna, som nu visas för nyfikna besökare finns också en med kungligt namnskiffer, det är en beställning åt Karl XV. Stenborgs blir en dynasti och trohjärtade oljemålningar visa linet på bleke på gården Gråbo, där de bodde. Det gamla envåningshuset, som tillhört fru Ulla, står ännu kvar vid stadens pulsåder, Östra Storgatan.

A propos kunglighet och hemslöjd så har vårt nuvarande majestät bland andra inköp på hemslöjdsavdelningen också förvärvat en trasmatta av de moderna, breda. Flera trogna undersåtar ha lockats av majestätets exem-

(Forts. sid. 746.)

Husmodersföreningen hade anordnat utställning av gamla hattar.

KVINNA OCH MAN SE OLIKA

AV VERA v. KRÆMER.

I DANMARK DOG HELT NYLIGEN en av landets mest omtalade teatermän, en tid chef för en av landets större scener, en fantasimänniska, en seigneur. Han lyckades icke. Han var en dålig ekonom, han hade inte råd att som han gjorde, under sin glanstid, köra i fyrspann på Ströget, eller att höja sina skådespelares löner, när de behövde kryas upp. Han bodde under sina sista år i en »hedersbostad», en besviken människa, som ruvade över mycket. Bland hans minnen fanns det, att man intervjuat honom på 25-årsdagen av den dag, då hans Hamlet blev utvislad och frågade hur det kändes. Hjärtats bildning fattas ibland hos den kultiverade danska nationen, skrev en av landets mest bemarkta författare i sin runa över Martinus Nielsen — ty det var han.

Det skrevs sida upp och sida ner om honom. Män av alla stånd och ställningar kommo med stora strån till stacken, intressanta och välskrivna runor över mannen, hans insats, hans fel, hela hans epok.

En kvinna blev också tillfrågad: Martinus Nielsen är död, var vänlig säg oss några ord.

Det var Anna Larsen. Den största skådespelerska Danmark haft, säga danskarna ännu, större än Betty Hennings emedan hon var naturlig, emedan hon alltid var det hon skulle föreställa. Vi svenskar minnas henne som Kameliadamen, den stora

kokotten, och som en av flickorna i Alexander den store, en liten kokott. Och hon var dessa två. Hon lämnade teatern, som alla vet, för att slå sig på att predika, hon fortsatte med det, hon har varit i Stockholm och lekmannapredikat och hon har kuskat Danmark runt i en »cirkusvagn» innan det var modernt varken med camping eller som Singlair Lewis i England, resa runt med en rullande sommarvilla och skruva på maskin för — hur mycket pr ord?

Anna Larsen svarade ungefär så här: Martinus Nielsen var min första direktör, jag har honom att tacka för mycket och jag höll mycket av honom. Och nu, hur är det med Oda? Hur har Oda det, stackars Oda.

Oda Nielsen — känner inte varje svensk henne? Oförbrännelig, glad, älskvärd, talangfull, söt som ung, söt som medelålders, bedårande som gammal — gammal på ett speciellt danskt sätt med krusigt hår och lilasfärgat fladder omkring sig med ett blekt, leende, tappert och rynkigt ansikte. Hon är åttio år nu, mycket äldre än sin man, hon sjöng i radio senast i juni månad. Och Anna Larsen mindes henne. Med sina ord — hur är det med Oda? rörde hon vid det mänskligaste, vid sorgen, när en människa går bort. Hennes ord rörde varsamt vid den kärlek, som i ett helt liv förenat två makar, där den ena nu ensam går ut ur æresboligen. Hennes

ord rörde vid det, som just då var det verkliga.

Samtidigt såg jag Adam Poulsen spela Kristus i pastor de Vos' passionsspel, som gavs på den stora friluftsscenen i Ulvedalne i Dyrehaven.

En i mitt tycke förfärlig Kristus, en av marsipan. Kalkerad på Torvaldsen, men icke av marmor, utan kopierad i sött material. Leende, blid, leende... det var inte en man, som bar andras bördor, icke en människa, som kunde samla all sin andliga kraft för att bota andra från lidande, icke en budbärare, det var en atenienneprydnad.

Kvinna och man se olika. Det var inte naturligt för alla de begåvade och skickliga herrar, som skrevo sina runor, att fråga efter Oda, fru Oda, som hela Skandinavien känner. Men Anna Larsen gjorde det, okonstlat, enkelt och kristligt. Det var hon som kom med kärlekens få, enkla ord och när jag hörde dem ljuda i mina öron, så som man en gång hört hennes ganska stilla stämman från scenen, och samtidigt såg en man misslyckas i att återge en skytt av Kristus väsen, då slog det mig — den dagen kommer, då fler kvinnor än denna, som varit aktris, skola få förkunna ordet och de utvalda skola också liksom hon kunna göra det, gå förbi det intellektuella, det utvärtes och nå det innersta med bara en fråga.

DAMERNAS DISKUSSIONSKLUBB

Pensionsfrågor och föreningsmål.

Något utanför ämnet går väl den sign. som tar upp lärarinnornas pensionsfråga i föreningsdiskussionen, men diskussionsklubben lämnar dock plats för ett inlägg, som i och för sig har sitt intresse:

Kära Idun!

En gammal småskolelärarinna ber att få säga sin mening om föreningarna.

Kanske har jag fel, men jag tror, att uttalanden från föreningarna lågo till grund för höjningen av pensionsåldern, som kom för några år sedan. Det var mången, som då fick en dröm grusad, en dröm om några lugna år, medan man ännu hade krafter kvar att så att säga njuta av pensionens fördelar. 5 år betyda mycket, då de ligga mellan 55 och 60 år. Jag tror, att den förändringen bidragit till att skapa arbetslösheten, som är ett svårt ont. Nu gå de unga där och längta efter att vi skola avgå, och det känns inte gott. Men jag tycker, att de ha rätt att göra det. De ha gått vid seminarier 2 år, ja ha kanske dessförinnan studerat hela sin ungdom. När de så äro färdiga och ha goda kunskaper för sitt yrke, få de inga platser, och vi gamla känna oss omoderna och skulle gärna, tror jag, önska, att de tidigare bestämmelserna om pensionsålder hade gällt ännu. På min tid var det storartat att hava genomgått helårsseminarium, ty många lärarinnor hade bara studerat några veckor under två somrar. Vi började i tjänsten, då vi voro 18 år och regeln var att 30 tjänsteår och 55 levnadsår berättigade oss till pensionsförmåner. De 30 åren hade vi inne, då pensionsåldern ändrades. Hur rara barn än äro, så är arbetet med dem tröttsamt, och vi äro nog rätt många, som inte skulle ha något emot att draga oss tillbaka före 60 år.

Vi på landet måste ju byta bostad, då vi avgå ur tjänsten. Jag har haft gamla vänner, som varit så trötta, då de varit 60 år, att de nätt och jämt hunnit ombesörja flyttningen av sitt hem, förrän de varit redo att för alltid flytta ifrån både det och

den efterlängtrade pensionen, som vi ju själva betala in under vår tjänstgöringstid.

På senare åren har jag hört talas om mycket upprörande tillvägagångssätt för att tvinga 35-40-åringar att lämna skoltjänsten. Den som berättat för mig om en sådan folkskollärarinns behandling sade sig hava hört, att den närmaste förmannen i tjänsten bara sade: "Hon kan väl göra något annat", när någon framhöll att förehavandena ödelade hennes liv. Det tyckes, som om dylikt förfarande skulle kunna vara något, som en förening borde ingripa emot. Att göra de medelålders arbetslösa och förlustiga pensionsrätten, sedan de under en 15 års tid inbetalt dryga avgifter, det är för galet och, jag säger igen, det är följden av att föreningarna höjde pensionsåldern.

Dock, sedan det blivit sed, att det måste vara en förening, som för fram gemensamma frågor, så är det nödvändigt att de finnas, och att de taga sig an just de för denna tid viktigaste frågorna. Enligt min mening är det viktigare, att folk får arbeta än allt annat. Och bakvänt finner jag det vara, att arbetstvång blev infört för 55-60-åringar som en början till arbetslöshet för de yngre.

När en kvinnoförening, vars syfte det är att skaffa rättvis behandling åt alla kvinnor, som valt något yrke, bildas, då tror jag, att även en gamling blir medlem. *Snart 60-åring.*

Arbeta och åter arbeta.

Mindre prat och mera arbete anbefalles här i den diskussion, som blåst upp om föreningsväsendet:

I frågan om föreningsväsendet (nu särskilt det kvinnliga) och brytningen mellan "de gamla" och "de unga" förefaller det mig, som om en sak särskilt bör betonas: att det nödvändigtvis måste bli en skillnad mellan s. k. *kompporganisation* och mellan vad jag skulle vilja kalla *stabiliseringsorganisation*. När en sak kämpar sig fram i första taget utbildas ju vissa bestämda former för föreningsväsendet, men synnerligen lyckligt är om dessa äro

smidiga nog att kunna anpassa sig även under senare förhållanden.

Klarast kanske detta märktes, när den kvinnliga rösträtten slog igenom. Det var naturligtvis inte lätt för de många av den äldre kvinnogenerationen, som inriktat sig på en kamp för ett alldeles speciellt mål, att fortsätta, när detta var vunnit, på de många olika linjer för kvinnoarbete, som sedan öppnade sig, linjer som näppeligen voro så klara och avgränsade och enande som Den stora saken. — Men det gick för de flesta, i viss mån, ehuru övergången på sina håll verkade förvirrande nog. En splittring i olika intressegrupper med till synes ganska heterogena strävanden har nog varit en temporär nödvändighet och ett gott, ja, rent av imponerande arbete har ju utförts av olika föreningar. — Att det dock måste bli slitning oupphörligt mellan gammalt och ungt ligger i sakens natur och kan ej undvikas. Här är ju intet annat att anbefalla än förstälse och hänsyn å ömse håll — inte minst krävs det ädelmod av de äldre. De ha utfört sitt pionjärarbete, — och de yngre inse nog detta mera än de — sorgligt nog — visa därav.

Men i och med att förhållandena ha ändrats borde de yngre få ta i vid den nya utgångspunkten och skapa fram sitt verk utan snöv och bindande kritik från de äldre ledarnas sida. Det är som sagt mycket på de senares ädelmod och förstående det kommer an. De ungas ställning är kritisk nog, och de måste ofta gå nya vägar.

Av många tecken är det emellertid tydligt att som "En" påpekat situationen inom föreningsväsendet nu i viss mån åter håller på att förändras och man har skäl att tro, att det nu vore tid att gå fram på en bredare front än sista tiden skett, med återställande och enande mål för ögonen, arbetstrygheten nämndes som ett sådant. Alla specialintressen till trots, så finns det dock, något som heter att vinna i småstrid men förlora hela bataljen!

Man kan ofta i de olika skolorna t. ex. få bevittna hur det går, när intresse står mot intresse och

(Forts. sid. 747.)

Grönsallad med tomater tillredd med
REYMERSHOLMS KRONOLJA
är en både hälsosam och billig rätt och bör under sommartiden varje dag ingå i mathållningen.
Vitaminer förekomma rikligt i sallad.

Recept å Grönsallad med tomater:

4 salladshuvud.
Några tomater.
1/4 dcl. kronolja.

1/4 dcl. vinaigre, ättika eller citronsaft.
Salt, vitpeppar, socker.

Beredning: Salladen sköljes och klappas väl in i en handduk och skäres i strimlor, helst med försilvrad kniv. Tomaterna skäras i klyftor och blandas med salladstrimlorna.

PRINSESSAN SOM SKULLE LÄRA SIG SVENSKA

NÅGRA MINNEN FRÅN PRINSESSAN INGEBORGS FÄSTMÖTID BERÄTTADE AV
HENNES LÄRARINNA

EN VACKER FÖRMIDDAG I DEN vackra utställningssommaren 1897 blev jag kallad till drottning Sophia, som då bodde på Rosendal. Det var drottningens önskan att åt mig överlämna ett uppdrag som väckte mitt livligaste intresse på samma gång som en viss bävan inför de krav det innebar. Det gällde att under sommarmånaderna giva handledning i svenska språket och svensk historia åt prins Carls blivande gemål, prinsessan Ingeborg.

Ett par veckor senare var jag installerad i en villa vid Sundet några minuters väg från Charlottenlund, danska kronprinsparets sommarresidens. Min ungdomliga elev hade jag redan vid första audiensen hos hennes moder kronprinsessan, sedermera drottning Louise, gjort bekantskap med, och jag hade genast blivit intagen av hennes vänliga, glada och okonstlade väsen, ett intryck som under sommarens samvaro endast förstärktes.

Lektionerna förlades till förmiddagstimarna mellan 10 och 12. Då jag från villan vid Sundet, där jag bodde hos en gemytlig dansk grossererfamilj, kom upp till Strandveien, hände det att jag mitt i vimlet av cyklisterna mötte kronprins Fredrik, som själv körde sitt lätta ekipage på väg in till Köpenhamn, eller också innanför gallergrindarna såg en skymt av hans äldste son, Danmarks nuvarande konung, som med spänstiga steg och gardesmössan käckt på sned rasst kom fram ur bokarnas härliga skugga. När jag sedan blivit införd i prinsessan Ingeborgs rum och vi sutto fördjupade, kanske i något litet danskt konversationsstycke som det gällde att återge på svenska, hände det att kronprinsessan kom in och blev stående en stund vid det mitt på golvet placerade lektionsbordet utan att tillåta oss att avbryta. Ja, hon till och med skyndade att trycka mig ned på stolen igen, då jag reste mig. Jag vet inte vilkendera av oss som i en sådan situation kände sig mest utsatt för kritik, prinsessan eller jag. Den blivande drottning Louise hade ett uppövat öra för skiftningarna i de båda besläktade språken, hennes modersmål och hennes nya hemlands. Men jag kan inte påminna mig någon strängare kritik.

Det föreföll knappast som om prinsessan Ingeborg, ännu nästan ett barn, vid denna tid skulle haft någon tanke på att gentemot sin viljekraftiga fru moder göra någon egen mening gällande. Däremot fick jag ej det intrycket att kronprinsessans Louises allvarligt religiösa läggning skulle dämpat hennes barns ungdomsglädje. Tonen inom den stora syskonkretsen var skämtsamt och glad att dömma efter de par gånger jag såg den kungliga familjen samlad i vardagslag på Charlottenlund.

Jag hade naturligtvis gjort upp en plan att hinna med så mycket som möjligt under sommarens lektionstimmar, men jag insåg snart mina förhoppningars vansklighet. Visst satte sig den unga prinsessan med

Prinsessan Ingeborg vid tiden för sin förlovning.

Alla prins Carls porträtt stodo uppdradade bredvid den unga fästmöns bädd, berättar skriftställarinnan, fröken Sigrid Leijonhufvud bl. a. i sin lilla skildring av de dagar, då hon undervisade prinsessan Ingeborg i svenska — minnen vilka liksom efterföljande artiklar och bilder, ha sitt särskilda intresse inför prinsessans 50-årsdag den 2 augusti.

lätthet och intresse in i uppgifterna, det märktes genast, men hennes uppmärksamhet togs denna sommar i anspråk av så mycket och mångahanda annat som ofta

En konstnärinna med nålen.

Prinsessan Ingeborg är en skicklig brodös.

En av prinsessan Ingeborgs favoritsysselsättningar är handarbete och hennes omgivning intygar enstämt, att hon är en verklig konstnärinna i broderandets tålmodiga konst — denna kärlek till handarbete grundlades f. ö. i hennes barndomshem.

Fru Emy Fick, S:ta Birgittaskolans innehavarinna, som bistått prinsessan med råd och råd vid många handarbetens utförande, har inte ord nog beundrande för prinsessans skicklighet.

— Petit points och korsstyggn är prinsessans favoritsömnad, berättar fru Fick. Och hon gör inte bara småarbeten, utan ger sig i kast med de största uppgifter. Sålunda har hon bl. a. sytt klädsel till en hel salongsmöbel med 2 soffor, 6 fåtöljer och 10 stolar i ett förtjusande mönster (blomrankor och buketter, komp. efter gammalt franskt mönster) — ett jättearbete och nästan en kulturinsats skulle man kunna säga. Men även av annan sömnad, tyllträdning, vitbroderier o. s. v. är prinsessan intresserad och hon äger en experts kunskap, när hon yttrar sig om och väljer arbeten på ex. en utställning.

nog måste inkräkta på den åt studier anslagna tiden. Det var — jag erkänner det villigt — naturligt nog under dessa bröllopsförberedelsernas månader, med alla utstyrselbestyr och hela stämningen av uppbrott från barndomshemmet. Och när i juli prins Carl kom på en veckas besök, måste det ju bli en veckas ferier.

En oro av helt annat slag grep mig, då prinsessan Ingeborg kort före bröllopet, som var utsatt till den 27 augusti, blev sängliggande i förkylning. Då jag en morgon kom upp till slottet för att efterfråga hennes befinnande, fick jag emellertid den glada underrättelsen att hon kände sig mycket bättre och ville se mig. Jag fördes in i prinsessan Ingeborgs och prinsessan Thyras gemensamma sovrum, ett ljust och luftigt flickrum, där de båda vita sängarna stodo sida vid sida. Längs utmed prinsessan Ingeborgs bädd hade hennes syster ställt upp alla porträtt av prins Carl som hon kommit över och försökte med små spydigheter pigga upp den unga fästmon, som halvlåg mot kuddarna, lite blek, men så strålande som jag knappast sett henne förr. Hela den lilla scenen hade ett skimmer över sig av ungdomlig fraicheur och systerlig förtrolighet som är oförglömligt.

Ungefär en vecka senare stod bröllopet. Från ceremonien i Slottskyrkan minns jag främst den intagande nittonåriga bruden vid sin högreste gemåls arm och den imponerande raden av kungligheter med Danmarks gamla konungapar i spetsen. Efter taffeln på Amalienborgs slott gav den nya prinsessan av Sverige, ännu inte riktigt van att manövrera sitt långa och tunga släp, vid sin höga moders sida i ett av slottsgemakerna cour för en hel krets av kring väggarna uppställda damer, vänligt hälsande var och en. Det var som ett första steg på en oöverskådlig väg av kungliga representationsplikter.

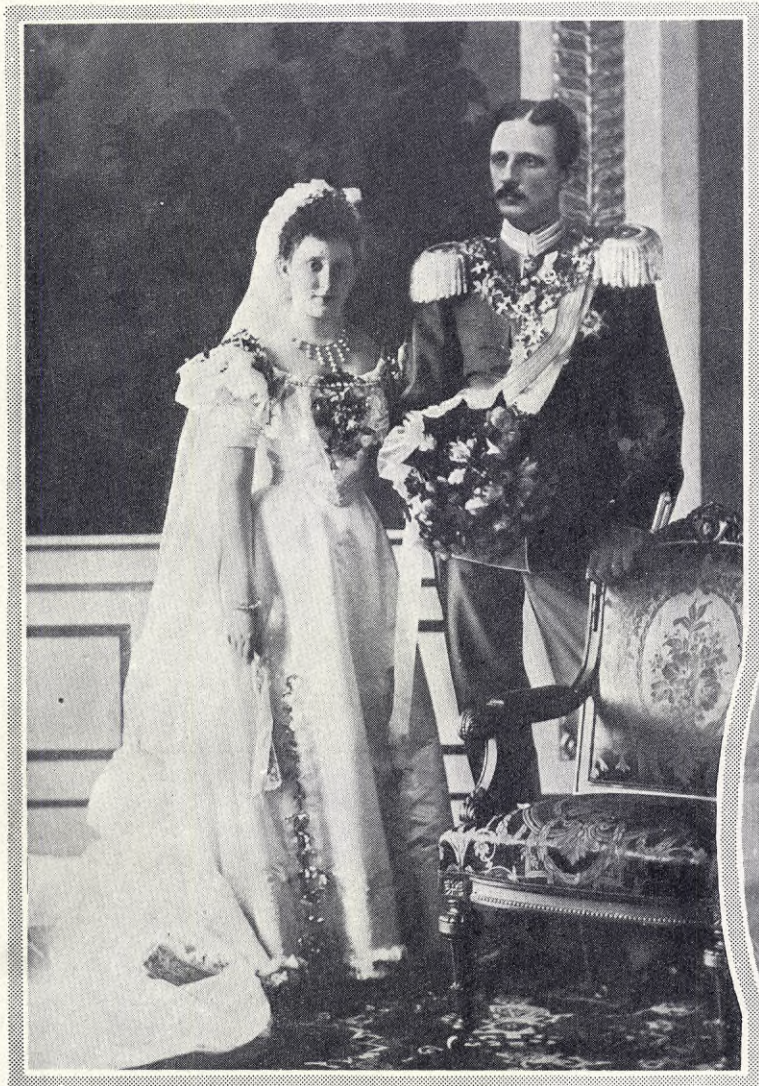
På kvällen gingo de nygifta ombord vid Langelinie — jag vill minnas att det var en svensk fregatt som avhämtade dem. Vid besök i Köpenhamn och samtal med danskar hade jag under sommarens lopp fått upprepade intryck av hur allmänt uppbyren prinsessan Ingeborg var, och det visade sig även nu. Langelinie myllrade av folk, en böljande, hurrande och viftande massa köpenhamnare, ivriga att ge uttryck åt sina välönskningar, medan fartyget i den milda sensommarkvällen långsamt gled utåt Sundet. »Kongens by», barndomsstaden, skulle snart för prinsessan Ingeborg sjunga nedom horisonten. Men norrut hägrade Stockholm, där nya festligheter i samband med kung Oscars regeringsjubileum skulle hälsa prinsessan, som kom med en ny fläkt av ungdom till kungaborgen. Norrut hägrade framtiden med lycka och sorg, med orofyllda brytningstider som skulle komma att ställa stora anspråk på en svensk prinsessa.

SIGRID LEIJONHUFVUD.

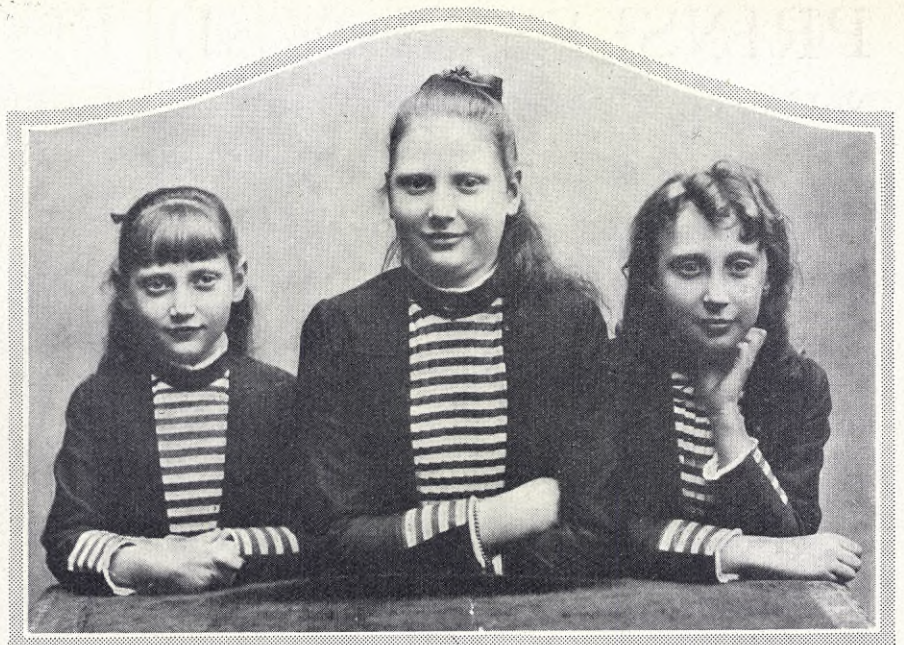
Silkestvätt — — — kallt vatten och TROLLTVÅL

I UNGDOMENS VÅR...

NÄR PRINSESSAN INGEBORG VAR
SESSA I DANMARK OCH NÄR
HON GIFTES BORT.

Brid och brudgum.

*En systertrio: fr. v. prinsessorna
Thyra, Louise och Ingeborg.*

Prinsessan Ingeborg i ton-åren.

*Drottning Lovisa
av Danmark med
sina barn, fr. v.
Harold, Louise,
Thyra och Inge-
borg, stående
Christian och
Carl.*

De nygifta.

PRINSESSAN MED DET SOLIGA HUMÖRET

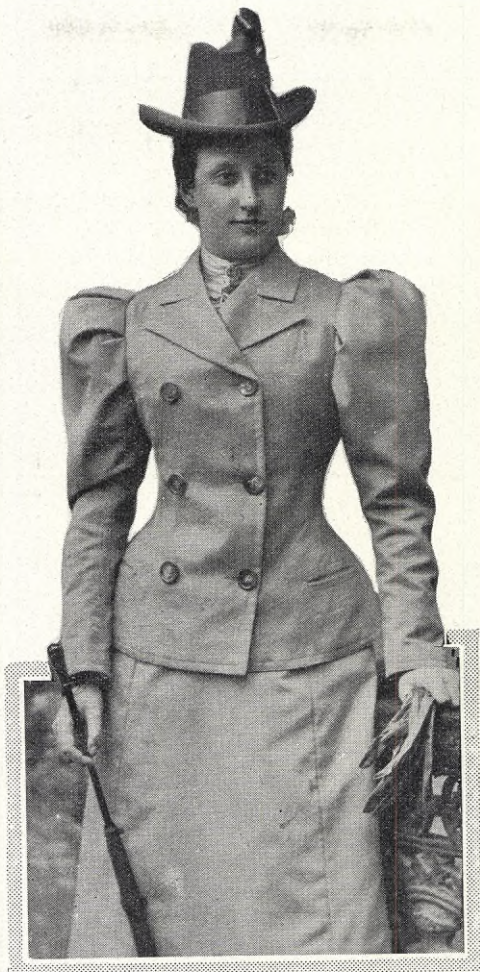
NÄR PRINSESSAN INGEBORG KOM TILL SVERIGE

ETT LYCKLIGT BRUDPAR OCH EN BÖNHÖRD BRUD

NÄR BUDET KOM ATT DEN VACKRE och ståtliga »blå prinsen» om vilken så många svenskt flickhjärta drömde himmelsblå drömmar — ej rosenröda, det förbjöd ju hans höga samhällsställning — att han, som med hänsende till prinsars tidiga giftasålder redan började teckna sig till gammal ungar, verkligen gjort sitt val och korat en prinsessa ur det danska kungahuset, dotter till svenskarnas egen »sessa» och dotterdotter till deras oförgätliga Karl XV — då gick det jubel över hela landet. Och icke minst över Skåne. Ty vi hörde ju så mycket mer om den danska kungafamiljen än vad uppsvenskarna gjorde, och vi voro nästan lika förtjusta i den som danskarna själva.

Har någon monark varit mera älskad än den enkle och flärdfrie Kristian IX? Det var icke en exalterad kärlek med stora gester och ovationer; det var en lugn och tillitsfull hemkärlek, sådan som man hyser för den bästa av pappor. Han var intet härskarsnille, den gamle gode kung Kristian, han hade intet snille i någon bemärkelse alls, men han hade vad bättre var: en rätt landsfaders hjärta. Och hans folk kände det och fann sig så innerligt väl till mods i hans trofasta hägn.

Och så var det hans familj som var så uttömmligt intressant — alla dessa barn och barnbarn som från hela Europa samlades omkring det gamla kungaparet på Fredensborg. Åsynen av kunglig familjelucka fröjdar alltid människorna. Jag menar människorna sådana de äro av naturen, ej sådana dessa yttersta tiders agitation har gjort dem — och dock, prinsessbröllopet här i Stockholm för ett par år sedan visade att det är ej så litet av de gamla känslorna kvar under ytan. Med vilken iver lyssnade vi ej, i Skåne som i Danmark, till alla de små harmlösa anekdoterna från detta Fredensborg, där den blivande Edward VII hade så tråkigt och

Prinsessan Ingeborg som nygift.

Alexander III var lycklig och sorglös som aldrig annars, där han var helt den godmodige ryske jätten, lekte och tumlade med barnen och gick med hela skaran i gåsmarsch efter sig, alla blåsande på var sin lergök.

Med vilket vemod måste man ej nu återse Tuxens stora familjetavla från den tiden! Schopenhauer talar en gång om att diktarne gärna välja jordens store till personer i sina tragedier, ehuru borgerligt folk kan känna både sorg och glädje lika djupt, »men», säger han, »det fattas dem fallhöjd.» Ja, här var fallhöjd nog och det kom fall och tragedier nog — men låtom oss icke i dag fullfölja den tanken.

Bland denna glada och upptågslystna barnskara var prinsessan Ingeborg en. Det kan ju icke nekas att vår egen goda drottning Lovisa ej var vacker, att »sessa» ärft åtskilligt av hennes utseende och lämnat åtskilligt därav i arv åt sina barn. Det omtalades att prinsessan Ingeborg som liten då och då brukade fråga en av hovets förtrogna: »Er jeg grim?» Vad han då svarade har jag glömt, men då hon som nyss vuxen upprepade sin fråga, svarade han: »Deres Kongl. Höjhed bliver snukkere for hver Dag.» Det hörde vi med glädje. Så passade hon ju till vår vackra blå prins. Och prinsessan har sedan förtsett med att bli vackrare för var dag.

När de nygifte efter bröllopet passerat Malmö på väg till Stockholm var också förtjusningen allmän, och de av stadens fruar som haft äran att bli föreställda kunde ej nog tala om vilken strålande uppenbarelse prinsessan var i sin unga lycka, och hur okonstlat och öppet hon visade den. Till en av fruarna hade hon sagt: »Jeg har bedet til Gud hver eneste Dag i et helt Aar at jeg skulde faa Prins Carl.»

Hon kom till hovet som en frisk fläkt; hon förde med sig atmosfären från Fredensborg. Det sades fordom en gång till en dansk prinsessa som förmäldes med en svensk prins: I före oss icke hit några jutska seder. Denna gång voro vi tacksamma för dem. Hon var hurtig och glad, hon hade i sitt väsen just den otvungna enkelhet som alltid så oemotståndligt värmer människornas hjärtan, då de möta dem hos jordens högst uppsatte. Det nya fursteparets omiskänliga kärlek till varandra, deras lugna familjelucka utgjorde ett föredöme för allt Sveriges folk. Representativa plikter i mängd tillföll den unga prinsessan, då så väl drottning Sophia som kronprinsessan, vår nuvarande drottning, nästan ständigt voro av sjukdom hindrade att fullgöra dem. Prinsessan Ingeborg fyllde dem på sitt vanliga glada, obesvärade och flärdlösa sätt. En ung flicka som nyss presenterats vid hovet berättade en gång för mig att prinsessan vid presentationen sagt till henne: »Tycker ni inte det här är förskräckligt tråkigt, flickor?» Vad svar den unga damen grep till minns jag nu ej, men prinsessan fortsatte: »Och vad skall det inte vara för mig, stackare, som skall stå här och hitta på något särskilt att säga till varenda en av er?» — Nå, hon fick så småningom hjälp. Först kom kronprinsessan Margareta och sedan vår nuvarande kronprinsessa. Att ej tala om att hennes egna döttrar växte upp.

Ja, åren gå, den glada och alltid flicklika prinsessan fyller nu sitt halvsekel, har gift bort tvenne döttrar och ser redan en liten flock barnbarn växa upp. Hon hörde till de lyckliga bland barnskaran på Fredensborg. Må lyckan — den lycka som en gång lyste ur den unga brudens ögon — följa henne genom livet! Det önskar förvisso hela Sveriges folk och främst Sveriges kvinnor.

ANNIE ÅKERHJELM.

Prinsparet Carl med äldsta dottern år 1900.

Prinsessan Ingeborg och prins Carl omkr. 1905.

PRINSESSAN INGEBORG

BILDER TAGNA PÅ FRIDHEM SPECIELLT

Prinsessan Ingeborg har alltid varit en hemmets kvinna, hon har helt levat för sin gemål och sina barn och hennes tid har ej räckt till för några vidsträcktare sociala intressen. Dessa har ju prins Carl tagit sig desto livligare an och att deltaga med honom i dem och att fylla de många representativa plikter, som fallit på hennes lott, har givit prinsessan sysselsättning nog utanför hemmet. Sommaren är den säsong då prinsessan mest ostört får ägna sig åt familjelivet och därför få Iduns läsekrets här se prinsessan Ingeborg i hennes rätta miljö, då hon tagit emot Iduns fotograf i prinsparets vackra sommarhem, Fridhem vid Kolmården — vid tillfället i fråga voro både kronprinsessan Astrid och prinsessan Margaretha på besök i föräldrahemmet. Det är bilder från ett trots sin furstlighet flärdfritt hem, där en glad, enkel och otvungen prinsessa för husmoderns spira — svenska kvinnor komma säkert att sända många tankar till furstehemmet och dess populära prinsessa på hennes halvsekeldag den 2 augusti.

Prinsessan vid sitt skrivbord bland alla familjeporträtt.

Fridhem, Prinsparets Carls sommarhem vid Kolmården.

Fridhems härskarinna i vita salongen.

Prinsessans sommarluftiga, vita salong på Fridhem.

Kanske det är en jazz?

G O I S I T T S O M M A R H E M

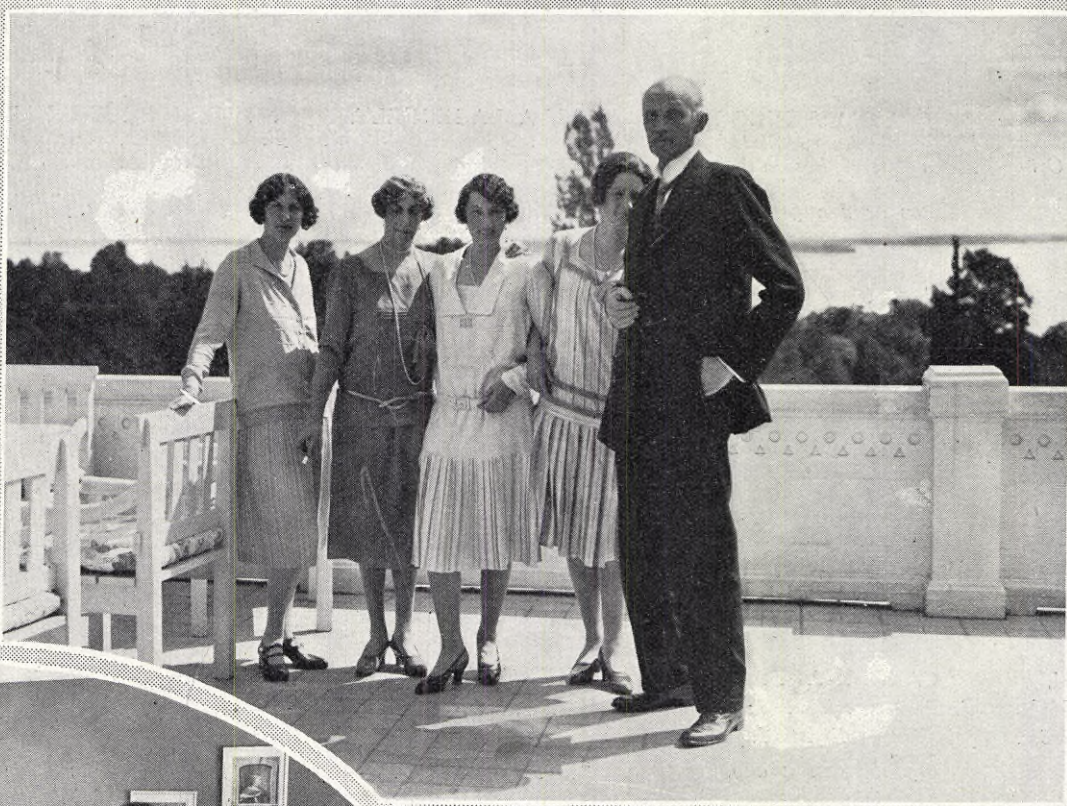
R I D U N T I L L P R I N S E S S A N S F Ö D E L S E D A G .

Resegrammofon hör också till underhållningen på Fridhem.

Pianospelning är en av prinsessan Ingeborgs favoritsysselsättningar.

Far, mor och döttrar.

Hallen på Fridhem.

IDUNS PORTRÄTTGALLERI

AUGUSTA ELMBERG.
F. Hellberg, Ronneby. Änka
efter fanjunkaren m. m.
Wiktor Elmberg.
90 år den 1 aug.

HELENA KUGELBERG.
F. Cederbaum, Strålsnäs. Änka
efter kapten August Ku-
gelberg.
80 år den 31 juli.

MARIA ROOS af
HJELMSÄTER.
F. Heijligering, Stockholm.
Änka efter bokhandlaren
Viktor Roos af Hjlemsäter.
75 år den 2 aug.

KARIN GUSTAFSON.
F. Nilson, barnmorska,
Hallsberg.
75 år den 3 aug.

MARIA GELHAAR.
F. Laurin, Stockholm. F. d.
operasångerska. Änka efter
postmästaren Tom Gelhaar.
70 år den 4 aug.

AUGUSTA LINDEBERG.
F. Cavalin, Landskrona. Ma-
ka till fabrikör Ph. Linde-
berg.
70 år den 4 aug.

ELISABETH ÖSTBERG.
F. Grönwall, Malmö. Änka
efter bankkamreraren Otto
Östberg.
60 år den 29 juli.

ANNA HALLENBORG.
F. Sandströmer, Stockholm.
Maka till hovstallmästare
Carl Hallenborg.
60 år den 31 juli.

MALLA LAGERFELT.
F. Wachtmeister, Malmslätt.
Maka till godsägaren, friher-
re Israel Lagerfelt.
50 år den 14 juli.

GURLI BRUZELIUS.
F. Christenson, Kristianstad.
Maka till majoren Frits
Bruzelius.
50 år den 22 juli.

HULDA ANDERSON.
Fröken, Vänersborg. Hus-
moder vid Fjärde distriktets
dövstumskola.
50 år den 29 juli.

GERDA LOOSTRÖM.
F. Olin, Saltsjöbaden. Maka
till ingenjör Ivar Looström.
50 år den 1 aug.

CAROLINA DAHN.
F. Person, Sjöbo. Maka till
fabrikören Ernst J. Dahn.
50 år den 4 aug.

HULDA BERGH †.
Fröken, Uppsala.
* 1835, † den 8 juli.

JENNY BERG †.
F. Melin. Änka efter gene-
ralmajor R. T. V. Berg.
* 1843, † den 16 juni.
(Se text sid. 745.)

NÄR NI FIRAR ER FÖDELSEDAG

tacksam över det goda, som livet trots allt svårt och mörkt i alla fall skänkt Er, så tänk på de små, vilka borde ha lika mycken rätt — ja mer, eftersom de äro barn, — till ljus och sol som vi alla, men för vilka deras födelsedag sannerligen icke var någon lyckodag. An-

mäl Er som medlem av "Iduns förening Födelsedagen", och förbind Er att på varje Eder födelsedag anslå minst en krona till samma ändamål, och vi sända Eder då varje år på Er födelsedag en postanvisningsblankett ställd till insamlingen. Vi hoppas så, att insamlingen

med tiden skall ge så mycket, att vi kunna upprätta något mer bestående, en barnkoloni eller ett barnhem — något i stil med den göteborgska "Födelsedagen".

Körsbärs-JELLO
Ställes kallt att stelna.

till fest eller vardags är en lättlagad, billig, utsökt läcker och hälsosam geléefferrätt.
Finnes hos Eder handlande.

SPELET. AV ASTRID VÄRING

HELA JUNI HADE DE NU SPELAT tennis tillsammans, fröken Ina och notarien. Fast vädret var dåligt och inte just inbjöd till någon utomhussport, så att de mestadels fingo ha banan för sig själva. Kanske var det just av den orsaken notarien alls fick den äran att spela med sin dam. Han var nämligen endast en medelmåttig utövare av det ädla spelet, medan fröken Ina redan flera gånger vunnit damernas mästerskapspris i både single och double mixed. Det brukade inte heller fattas henne värdiga motspelare på den stora, mondäna badorten, men nu var här ju nästan folktomt på grund av det dåliga vädret.

Nåja, tills den ordinarie motspelaren kom kunde ju förresten notarien gott duga. Huvudsaken var, att Ina inte låg av sig, hennes spel fordrade ju en oavbruten träning. Och först i juli skulle fästmannen komma. Han var löjtnant, vad skulle han annars vara? Ty ingenting är väl så flott som en uniform på bröllopsporträtten i societetsspalten.

Och Dicky gjorde sig inte bara på sportbilderna, han spelade verkligen tennis bra. Egentligen hette han Rickard rätt och slätt med k till på köpet, men en liten anglicisering av namnet satte ju genast mera fräs på den i badortsbulletinen. Dicky hade bara ett enda nämnvärt fel — hans bollar voro absolut för hårda. Visst var han kanske litet tom i huvudet med och festade om väl mycket, när tillfälle bjöds, men det hörde inte direkt till spelet. Pengar hade han också, fast de behövdes ju strängt taget inte, ty dem hade också pappa. Och de hårda bollarna spände hennes krafter och togo bort all onödig kvinnlig tafattighet. Hon skulle nog vara i god form till den stora sommartävlingen, om Dicky fick hållas.

Men så här under en mellantermin var det verkligen en vila att spela med notarien. Inte var han någon mästare förstås, hon låg nog av sig i slagen. Men en ovanligt behaglig motspelare var han i alla fall, artig och försynt. Han hämtade hennes bollar, när de flögo på avvägar, han bar hennes

racket och han var angenäm och underhållande utan att begära något för det. Och ändå hade han absolut bättre huvud än stackars Dicky. Om han bara gett upp litet kraftigare — men man fick erkänna, att han tagit upp sig betydligt. Om bara Ina fått ha hand om honom litet längre, skulle han kunnat bli en idealisk moitié på planen. Fast riktig notarie var han nu inte förstås, men någon titel skall man ha, när man sitter på bank. Och har man inte egna pengar, får man räkna andras — det är ingen skam i det.

Ina förbarmade sig också över notarien inte bara på tennisplanen utan i badet och på seglingen och i societetssalongen med. Ty inte kunde man väl låta den stackars karlen gå där ensam hela dagen, sedan han chevalereskt och anspråkslöst offrat henne sina morgontimmar? När de så träffades på annan valplats kunde det hända att rollerna blevo ombytta. På sjön till exempel var det Ina, som vackert fick lyda. Då blev den snälle notarien strax en annan, tog sig ton och ville vara herre på skutan. Ina tyckte både bra och illa om det. Ibland önskade hon, att han tagit med sig litet mer av det humöret innanför nätet också. Men där blev han strax tam igen och åt ur handen på henne. Inte ens den bortskämda Ina, som inte alltid lade märke till sådana bagateller kunde undgå att se, att notarien förälskat sig i henne, lika pojaktigt och hjälplöst som han lät besegra sig i spelet gång efter annan. Där, innanför stålträdsgallret, kände han tydligen sin underlägsenhet.

Som synes av ovanstående använde gärna fröken Ina ordet »stackars» om de hjälplösa manfolken. Men nog får man säga, att det passar ovanligt väl in på den, som sitter fastlåst på en enkel bankplats med en vaktmästarlön och ringa utsikter till befordran och som faller på den vanvettiga idén att förälska sig i en fröken Ina Svartling, sin rike fars bortskämda dotter och

ingenting mer. Jo, förlovad förstås — med en annan! Men livet är nu en gång sådant — det är inte alltid de, som passa bäst ihop, som råka till att spela mot varann. Och detta var ju bara en flyktig sommarlek, ett träningsspel utan några insatser.

Men som notarien var karl för sin hatt, så fort han slapp utanför nätet, hade han också föresatt sig att nu fick det bli slut, ty nu började det bli farligt. Ännu ett parti skulle de spela, det sista — men i morgon skulle han resa, fast han ännu hade en vecka kvar av semestern. I längden höll han sig ändå för god att vara vikarierande tränare i tennis och flirt åt fröken Ina.

Vad — skall notarien redan resa? sade Ina bestört, när han talade om det. Dicky skulle ju inte komma på ännu en vecka, det hade passat in så bra, som det först var sagt. Vad i all världen skulle hon nu ta sig för till dess? Hon skulle komma att sakna notarien, ja, det skulle hon verkligen — åtminstone en vecka. Och hon kunde inte fatta, att någon reste sin väg i förväg, som fått den äran att spela mot henne en tid. Hon var van vid notarien nu och för bara en vecka lönade det sig ju inte att ta upp en ny flirt.

Vad i hela friden skall ni göra i den stekheta staden? tillade hon därför klagande, ty det hade äntligen blivit sommar och varmt. Tänk, så härligt de kunde haft det på den soliga badstranden, om han stannat!

Jag måste arbeta, om fröken Ina vet, vad det är, sade notarien en smula spydigt. Min semester lider mot slutet. Vi yngsta få alltid ta den, innan den riktiga sommaren börjar eller först sedan den redan är slut.

Äh, ja så, sade Ina deltagande, fast något oförstående, ty hon kände verkligen inte till något hårdare arbete än tennisplanens. — Men notarien sade ju, att det skulle börja först om en vecka, fortfor hon envist, men kanske det är någon annan, som väntar? (Forts. sid. 748.)

Nyligen sammanvigdes på Palace Hotel, Göteborg, e. o. hovrättsnotarien, löjtnanten i Kungliga Kustartilleriets reserv *Holger Nyberg* och fröken *Margit Larson*, dotter till landstingsman E. Larson och hans framlidna maka, Tubbekulla, Fristad.

Midsommarafton sammanvigdes i Örgryte gamla kyrka biblioteksamanuensens fil. lic. *Sigurd Möller* Göteborg och fröken *Elsa Thorsbeck*.

Bröllop firades den 25 juni i Stockholm mellan direktör *Herbert Schmitz* och fröken *Margit Egerström*, dotter till löjtnant Arvid Egerström och hans maka, f. Högfeldt. (Lamm, foto.)

Iduns korsstygnsmönster.

Iduns korsstygnsmönster nr 2 är arrangerat efter en 1700-tals märkduk. Detta broderi kan bland annat användas till klädsel av taburet, pall och soffkudde ävensom till bordduk för matsal eller herrum. Färger: purpurrött och blått i tre schatteringar, gult och gulrött.

Botten sydd av vitt yllegarn.

Detaljmonster, garner och stramalj erhålles genom Iduns Handarbets avd. Uppgiv till vilket ändamål arbetet är tänkt ävensom måtten. För enbart mönster pris kr. 1:— plus porto. E. S.

Virkad hatt.

Om vi nu skulle virka oss en hatt till hösten. Det låter tidigt, men den är inte färdig för det, att den är påbörjad.

Det finnes i handeln kulört bast, den ligger i härvor. Den skola vi använda. Vi nysta den i 3 olika nystan. Basten är nämligen så fin, att en tråd ej bleve tillräcklig, men inte ens 3 trådar är nog. För att underlätta virkningen och göra hatten smidigare ta vi en fin ullgarnstråd i samma färg som basten och virka samtidigt. Av enbart bast blir hatten hård och själva basttråden är spröd att virka med. Vi ha då 4 trådar att hålla reda på.

Vi virka endast stolpar. Varje varv (v.) virkas för sig och med 3 luftmaskor (lftm.) gå vi upp i nästa v., där den bildar första stolpen (st.).

Vi börja mitt på kullen och lägga upp 4 lftm. i ring. I denna ring virkas 12 st. såsom första v.

2 v.: 2 st. i varje maska (m.). 3 v.: Virka 2 st. i varannan m. 4 v.: Virka 2 st. i var tredje m. 5 v.: Virka 2 st. i var fjärde m. etc. Som vi se öka vi stolparna emellan de 2 st. i en m. för varje v. och fortsätta därmed tills kullen mäter ungefär 20 cm. i genomskärning, vi ha då 7 st. emellan ökningsgarna. Då virkas utan ökning c:a 15 cm.

Virkad hatt.

Nu äro vi vid brättet, men det är givet, att hattens höjd och bredd är beroende av dens huvud, som skall ha hatten, så man får själv prova litet och se huru den passar.

För att brättet skall bli lika med den övriga delen av hatten, så vänder vi virkningen. Råtan på virkningen blir avigan på hatten och således måste uppvikningen på brättet bli lika med hatten i övrigt. Därför vända vi.

En sångpedagog.

Fröken Wilma Enequist.

DET ÄR NOG ganska anmärkningsvärt, att en stad med Karlskronas icke alltför överväldigande invånareantal har en sångskola, som under det sista decenniet utbildat icke mindre än ett hundratal röstbegåvade ungdomar, och som under säsongen arbetar minst 8 timmar om dagen.

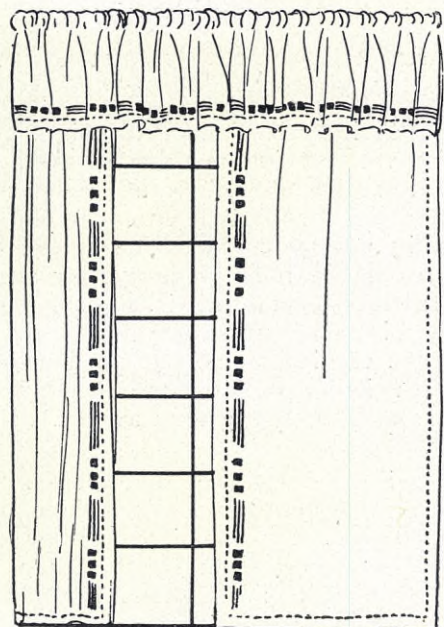
Fröken Wilma Enequist, som den 24 juli fyllde 65 år, har gjort en insats i Karlskronas musikaliska liv, som icke bör gå obeaktad förbi. Hon är Karlskronabo av födseln, och redan för 42 år sedan gav hon konsert därstädes. Så reste hon emellertid för vidare utbildning till Berlin, där hon stannade i 26 år, hade sångskola och under 12 år fungerade som solist i Kaiser Wilhelm Gedächtniskirche. Även gjorde hon som mycket gouterad konsertsångerska turnéer till samtliga skandinaviska länder.

1913 återvände fröken Enequist till sin fädernestad, och den sångskola hon så småningom där etablerade, har med åren vuxit sig stark och fått det allra bästa renommé. Musikföreningen och stadsförsamlingens kyrkokör rekrytera sina förmågor huvudsakligen ur denna sångskola, och av fröken Enequists elever ha åtskilliga försökt sig på offentligt framträdande. Av dessa må särskilt nämnas Karin Nilsson, innehavare av fjolårets blekingestipendium av Fredrika Bremer Förbundet, som går och väntar på att få debutera.

Till fröken Enequists sångskola ha elever strömmat från skilda landsändar, och åtskilliga kyrkosångare har hon med sin eminenta pedagogiska förmåga utbildat. Och varje år ge hennes elever en offentlig uppvisning, som städe väcker uppmärksamhet och beundran. Det finns förvisso ej många svenska städer, som kunna uppvisa en sådan samling sjungande ungdomar och ett så stort allmänt intresse för sångutbildning. Det är visserligen relativt få förbehåll att bli artister, men en smula röstutbildning lägger grunden till mycken glädje för såväl de sångutövande själva som för omgivningen. Med visshet har fröken Enequists sångskola en stor mission att fylla. Och vad som icke minst bidragit till dess framgång är, förutom dess ledarinnas energi och mindre vanliga pedagogiska förmåga, hennes kultiverade väsen och starkt tilldragande personliga egenskaper. A. F—k.

Vem tar bästa campingfotot?

Camping är ordet för dagen och många svenskar tillbringa sin semester i tält och på utfärder. Då är naturligtvis kameran med. Därför har Idun utlyst en tävling om det bästa campingfotot. Men det är tillåtet att vid detta tillfälle ta begreppet camping i mycket vidsträckt betydelse, bilderna behöva icke nödvändigt visa endast tältlivets välsignelser. Första pris i tävling 25 kr., andra 15 kr. och 5 kr. betalas för varje införd bild. Fotona insändas före 15 aug. under märke "C a m p i n g", Iduns red.

Köksgardin.

Som de 3 lftm. vid övergången från varv till varv blir mitt bak, så virkas nu först c:a 9 cm. endast vanliga maskor, därefter stolpar och öka vi var tionde maska. När vi komma till 9 cm. från mitten bak, så växla vi om och virka vanliga maskor. På så vis förfäres vid alla 3 varven på brättet, så att uppvikningen bak ej blir så hög. Andra v. virkas lika, men vid sista v. eller det tredje, ökas ej. Önskar man utstående brätte, så ökas oftare, t. ex. vid var 8 maska.

Hatten monteras efter vars och ens smak. På modellen är fastsytt ett sidenband, som vikts dubbelt runt ytterkanten, så att brättet blir jämnare. En knut av sidenband i samma färg höjer effekten. B. L.

Trevlig köksgardin.

Det är ofta med de enklaste medlen man uppnår de bästa resultaten. Man kan t. ex. göra en mycket trevlig köksgardin av oblekt lärft (det billigaste material man kan tänka för detta ändamål) och pryda den med en bård, som helt enkelt utgöres av kvadrater och raka streck. Denna bård broderas med rött moulinégarn — strecken i stjälksöm och kvadraterna i plattsöm. I. H.

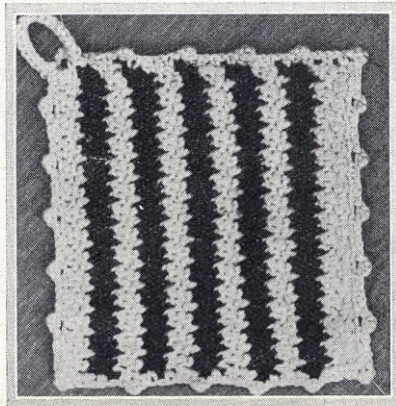
Bara en grytlapp.

men även en sådan behövs i ett bättre hushåll och kan vara ett svalkande arbete i sommarvärmen.

Grytlappars storlek variera enligt vars och ens smak. Modellen är 18 cm. i ungefärlig fyrkant.

Vi ha virkat den av grovt ljusvekegarn i 2 färger, rött och vitt och lagt upp 32 luftmaskor i vitt. Virkningen består av 1 stolpe, 1 vanlig maska, 1 stolpe etc. omväxlande och nästa varv 1 m. där förut varit stolpar och tvärtom. 2 varv vitt och 2 varv rött omväxlande.

Runt kring grytlappen virkas ett varv maskor med 15 pikoter på 3 luftmaskor på varje sida. En pikot i hörnen samt en hängare. Denna sorts virkning lämpar sig även utmärkt till bad- och sångmattor. B. L.

Grytlapp.

FÖRSTA GÅNGEN JAG SÅG LADY Penson var hon en helt ung flicka. Jag såg henne på en sommarö i Stockholms skärgård. Hon var så nordiskt blond och blåögd och jag gav henne namnet Synnöve Solbacken. Sedan fick jag veta att hon i verkligheten hette Sigrid Säfve, ett namn som har lika poetisk klang, och att hennes far är den kände värmlänningen lektor Säfve.

För några få år sedan träffade jag Sigrid Säfve, numera Lady Penson på en fest i London — i Anglo Swedish Society där Sir Henry, hennes make, var ordförande. Hon hade samma smärta figur och rosiga hy — det vita håret var det kanske som nu gjorde henne mer lik en engelska. Lady Penson älskar England, dess natur och kultur. Såsom gift med en Oxfordlärd och länge bosatt i Oxford har hon ju levat i en andlig atmosfär av litterära intressen och förnäm litterär tradition. — Vi talade om böcker, engelska och svenska. »I Sverige har man inte så mycket intresse för den litteraturform som har höga anor i England: essayn. Jag älskar essayn: en god essay borgar för kultiverat sällskap, den tillåter en att vara i den konkreta verkligheten men öppnar perspektiv utöver min

Lady Penson.

egen vardagsverklighet och den lär mig både le och skratta, sade lady Penson.» Jag instämde i hennes entusiasm, jag lä-

ser med förtjusning om och omigen essayer som Alice Meynell, K. G. Chesterton, och den oförliknelige Eliah Charles Lamb.

Lady Penson har just nu kommit ut med sin första samling essayer som hon kallar »Bon Jour — Bon Soir!» skrivna på engelska (ej översatta) och på en mjuk poetisk och klar engelska. Den första »On gardens» är ett litet poem fullt av känsla för den spröda skönheten och av medkänsla för det spröda levande. »On burglars» är en bit full av humor och rapp iakttagelse. Här skrattar man med förf. åt inbrottskräcken hos hotellgäster. Och inbrottsjuven skrattar också åt den mänskliga bristen på uppfinningsförmåga. Ringen under papperet i byrålådan, plånboken långt inne i stoppningen på en länstol, alla gömma på samma ställen. Ett par små bitar »Om kyrkogårdar» och »Om heminredning» går tillräta med den nya estetiska mekaniseringen lika mycket som med den gamla smaklösheten. En liten essay heter »On People in Tubes», en »On Home Longing». Var jag än läser finner jag mig i sällskap med en fin skribent, som i en konstnärligt tuktad och klar florm ger uttryck för en sympatisk livssyn.

IDA B. GOODWIN.

Olympiaflickorna.

(Forts. fr. sid. 731.)

har jag ägnat mig åt det här yrket och kommer väl att fortsätta med det.

— Jag är bara huslig, bekänner fröken Maud Sundberg.

Bara är väl knappast rätt ord när man betänker, att fröken Sundberg är sexton år och icke förty ämnar rädsla 100 meter åt Sverige.

— Det ämnar jag inte alls, för jag är så hopplöst nervös och 100 meter är damernas älsklingsklass med värsta konkurrensen. Så jag har ingen chans. Men Bride hon har.

— Huslig, sade fröken Sundberg?

— Ja, d. v. s. jag sköter hushållet hemma för min far och mig, och det kan ingen tro, så mycket disk det blir, för att inte tala om allt annat. Och när man sedan bor ute i Enskede. Men spela piano kan man göra lika bra där som i Stockholm.

Och i Göteborg med, där ännu en av våra idrottsflickor bor och »bara är huslig», den sista i fyrväppingen, fröken Ruth Svedberg.

— Fröken Svedberg tränar hårt just nu?

— Åja, jag är uttagen i diskus men håller på och försöker i lite av varje, bland annat cykel, det är nästan det roligaste jag vet. Näst schack, kanske. Och så städar jag och lagar god mat.

— God till och med?

— Ja, om man nu blamerar sig med diskusen så kan det ju vara bra, att folk vet, att man reder sig bättre med plättlaggen. För i diskus har jag ingen chans. Men Maud hon har. —

Resultat: fröken Gentzel, fröken Adams-Ray, fröken Sundberg och fröken Svedberg har ingen chans, men Inga, Bride, Maud och Ruth har. Det låter ju hoppfullt.

BANG.

Sensualism och intellekt.

(Forts. fr. sid. 732.)

heter, och deras olika sätt att tänka utgör till en början ett hinder. Den ene är vad vid det obestämda, vid symboler och riter. Den andre är idel precision, misstro, torrhet och analys. Men de förenas i sitt intresse för mekaniken, och det är som prins Jälis chaufför Renaud vinner hans vänskap och även blir honom behjälplig vid flykten till Europa.

I prins Jälis möte med Västerlandet, får författaren ett osökt tillfälle att utöva sin kritik mot människor och missförhållanden i Europa, och det är samma suggestiva kraft över hans skildringar av Londons gatulabyrinter som över tropikens urskogar. Jälis möte med Västerlandet blir lika många besvikelser och missräkningar, och som ett skydd mot den stötande omgivningen, drar han sig in i sitt kontemplativa lugn. I

De blindas vän.

De blindas förenings bibliotek har enligt biblioteksstyrelsens meddelande genom generalskan Jenny Bergs nyligen timade fränfalle drabbats av en kännbar förlust. Blindbiblioteket i Stockholm, vilket är det förnämsta i Skandinavien, har till största delen skapats på det frivilliga arbetets väg i det att dess nu till omkring 11,000 volymer uppgående bokförråd tillkommit genom gåvor av för de blinda ömmande personer, vilka ägnat sig åt att överföra god och allmänbildande litteratur till blindskrift. Bland dessa blindvänner intog generalskan Berg en framstående plats både genom antalet av för bibliotekets räkning framställda blindböcker, genom det noggranna valet av litteratur och det tekniskt utmärkta sätt, varpå själva arbetet av henne utfördes. Blindbiblioteket skall därför alltid räkna generalskan Berg bland sina kraftigaste främjare, och sent skall hennes minne förgätas av alla dem hon genom sitt kärleksverk gjort delaktiga av böckernas ljus.

en vision ser han Buddha och beslutar att i likhet med honom vandra asketismens och självförnekelsens väg. Men Europa vägrar att anamma hans lära, och den enda proselyt han vinner, en lättnusmerad amerikansk flicka, blir det största hindret på hans väg. Han gripes icke av helgonets kärlek till den omvända, utan av mannens passion, men den bringar honom blott lidanden och missräkningar. I Amerika, dit han följer efter den älskade, brister hans sista illusion om Västerlandet. Han, kungasonen, som den tjänstgörande slaven i Karastra endast fick väcka ritualmässigt, genom att sakta trycka handen mot hans nakna fot, han blir utvisad från en restaurang, därför att han är en färgad man, som generar Park Avenues i panterhudar insvepta modedockor.

Hos en gammal kinesisk urmakare förvärvar Jäli vishetens ödmjuka väsen och kompromissens realistiska konst. Det var inte längre fråga om att imitera asketerna. Den som handlar efter bästa förmåga, som finner sin väg genom vardagens liv, i stället för att på ett oordnat sätt söka efter sig själv i öknen, kommer han ej närmast den Fullkomlige, tolkar han ej bäst Mästarens tanke?

I slutkapitlet, mästertligt i sin behandling av den österländska riten, återfinna vi Jäli som sin faders efterträdare på Karastras tron.

Sherwood Anderson berättar om de undermedvetna drifternas seger över den tuktade människonaturen och om jordelivets skönhet och glädje, uppfångade av ett mjukt och mottagligt författartemperament, men Paul Morand, den kritiske betraktaren av västerländska förhållanden, lär oss något om den kontemplativa ro som uppnås av Buddhas efterföljare och tillika om skönheter och lyckomöjligheterna hos det folk som lever i paradisisk omedvetenhet om vad gott och ont är.

GURLI HERTZMAN-ERICSON.

Lanoja
TVÅL

skyddar, renar
och bevarar hyn.
Bibehåller huden un-
domligt frisk, klar och fraiche,
sammetslen och smidig.

Gahns
Upsala
KUNGL. HOVLEVERANTÖR

Lithinés du Dr. Gustin

rekommenderas av läkare såsom ett förträffligt hälsovatten, att motarbeta äggvita, socker, gikt, reumatism, njur-, lever-, mag- och tarmsjukdomar samt övriga ämnesomsättningsrubbingar och korfulens. Att dagligen dricka Lithinés till måltiderna i stället för mjölk eller maltdrycker, är en naturlig angenäm och utmärkt avmagringskur (c:a 2 kg. pr mån.). Lithinés är en välsmakande dryck, som tillika utgör en betydande inbesparing i hushållsutgifterna. Erhålls endast å apotek, pris kr. 2:75 för 12 lit. paket.

23 öre pr liter.

Bästa ersättning för
modersmjölken är
Mellin's Food

PRIS 2:75
pr burk.
Fås på apotek och
i drogaffärer.
Proo o. broschyurer
från Mellin's Food
Depot, Malmö.

den föda, som ger krafter

Bensintvätta

överrocken hos Saltsjöbadens Kem.
Tvätt, Sthlm.

Hovmanicuristen JEANNE BOMANS

myrrhatinktur, crèmer och puder till-
fredsställa de högsta anspråk.
Anv. av H. K. H. Prinsessan Ingeborg.

**Bästa linnet
för pengarna**

får den husmor, som begär
Marks linnevaror.
Marks linne är klistrefritt,
vilket innebär samma fasthet
och goda utseende efter tvätt
som före.
Marks linne kommer från
Kungsäter i Marks härad, Väs-
tergötland, där den moderna
storindustrin framväxt ur or-
dens urgamla förnämliga linne-
tillverkning i hemmen.

MARKS
handdukar och duktyger.
MARKS LINNEMANUFAKTUR A.-B.
KUNGSÄTER

Varför inte äta sallader?

(Forts. fr. sid. 733.)
är, att den fyller utlänningar med storögd
undran och en misstanke, att vi inte ha mat-
kultur — fast det ha vi i alla fall! Svensk
salladssås är en skönhetsfläck, som kulina-
riskt sett, framhäver Moder Sveas blomst-
rande och sympatiska drag.

Maja X:s sallad.

Författarinnan Fanny Alving har ett
förmänt favoritrecept:

Man kokar små gäddor eller abbörrar
med lök i saltat vatten. När alla ben av-
lägsnats och fisken kallnat, skäres den i
tärningar, likaså litet kalvstek, 4 urvattnade
sillar, 125 gram sardeller och några hård-
kokta äggvitor som tillsammans med kapis
blandas med fisken. Såsen tillredes av
hårdkokta äggulor, ättika olja och senap
och hälls över fisken omedelbart innan
den serveras. Alltsammans blandas väl och
garneras med gurkor, äggvita, citron, kräft-
stjärtar och champinjoner.

Negersallad.

Svarta Josephine Baker kan inte
bara dansa och rulla med ögonen, hon le-
vererar också ett raffinerat salladsrecept
åt Idun. Nu blir det att prova på!

Ananassallad är min favoritsallad, säger
Josephine. Man tornar upp burk-ananas
och lägger små bollar av ost i mitten.
Osten bör vara chesterost. Runt om
lägges salladsblad och över ananas, ost
och salladsblad hälls någon majonäs.

O, smålänningar...

(Forts. fr. sid. 735.)

pel och inköpt dubletter. Bland be-
sökarna väcker kungens inköp en smula
sensation, man undrar, var i all värld-
den det kan passa för en kung att lägga
en trasmatta. Någon har föreslagit slotts-
köket, och det lugnade något allmänhe-
ten. Det finns många vackra saker, som
man gärna skulle vilja taga med sig och
somliga, som väcka ens intresse. Det finns
en avdelning för gammal slöjd och där
prunkar det Kugelbergska brudtacket, en
praktbjäs från 1600-talet, som kommit i
släkten Kugelbergs ägo 1727 och sedan
traditionellt fått tjäna till brudtacke. Nam-
nen på alla dem, som fått den äran att an-
vända det äro fästade vid ett hörn av det
stora sidentacket, som tydligen prytt en
riktig gammal stölpäng i barock troligen
med många sniderier.

I hemslöjdsalarnas fönster och på dess
bord här och var står en liten blomma i
kruka, hon är blåviolett och ljuv och dröm-
mande som en äkta bondstugeblomma
bör vara. Folket lär kalla henne Arsemilla
och man vet bara, att hon är mycket gam-
mal. Att hon dessutom är underbar att
skåda som prinsessan i sagan, har hon nog

IDUN

Mästern Samuelsgatan 45, Stockholm.

Grundlagd av

Redaktör:

Frithiof Hellberg

Eva Nyblom

Redaktionen: kl. 9—5 | Expeditionen: kl. 9—5
Norr 9803 — Norr 402 | Norr 1602 — Norr 6147
Verkställande direktören | Annonskontoret: Norr 6147
Norr 4304 | Annonschefen: 1646

Iduns annonspris:

Pr millimeter enkel spalt:

50 öre intill bred textspalt, 40 öre å övriga sidor e. t.
Helmarg. 55:—, halvmarg. 30:— pr gång. Lediga
platser och platsökande 30 öre, minimipris 3:60.

Iduns prenumerationspris:

Uppl. A.	Uppl. B.
Praktupplagan	Vanl. upplagan
Helt år	17:— Helt år
Halvt år	9:— Halvt år
Kvartal	4:50 Kvartal

ENSAMAGENTUR:
LUNDHOLMS PIANOMAGASIN
STHLM - BRUNKEBERGSTORG 24

M. ZADIG, MALMÖ,
H. M. Konungens Hovleverantör.
Nederlag i Stockholm: Brunkebergsg. 4.

Begär alltid Vitrum's tillverkningar:

Maltextrakt Vitrum, bästa näringsmedel.
Maltextrakt Vitrum med fiskolja, bästa
vitaminpreparat.

Mineralvattensalter Vitrum.

Laxérmarmelad Vitrum, bästa avförings-
medel.

Sodapastiller Vitrum, bästa medel mot
halsbränna.

FERROL Vitrum, det kraftigaste aptit-
givande och mest stärkande av alla
moderna organiska järnpreparat. Syn-
nerligen lättsmält, fördrages det av
den ömtåligaste mage. Vid blodbrist
och svaghet av största verkan. Dess
angräna smak gör att det med lätt-
het tages av såväl barn som vuxna.

Tillverkas å

Apoteket Vasens Apoteksvarucentrals
Laboratorium, Stockholm.

Samtliga preparat finnas på alla apotek.

Osvikligt vid förkylning

säger fru H. Bengtsson, Norr-
köping.

"Då jag haft tillfälle att under
en längre tid prova Neo-Globoid-
tabletterna inom min familj, får
jag intyga att de visat sig osvik-
liga vid förkylning — både för
barnen och oss äldre, blott man
tager tabletterna i tid."

NEO-GLOBOID

I glas om 20 tabletter Kr. 0:95
I glas om 40 tabletter Kr. 1:70

SILVO
SILVER
POLERMEDEL

För rengöring och po-
lering av Guld, Silver,
Nysilver, Aluminium,
Tenn etc. etc. ... Lätt
och bekväm att använ-
da. Bevarar silvrets
skönhet och charm.

Generalagenter:
GUST. F. BRATT & Co GÖTEBORG

Nyckeln till hälsa

är att rensa magen och tarmarna från osunda rester, utdriva urinsyra från kroppen samt upprätta blodet, där med avlägsna själva orsaken till illamående och sjukdomar.

En huskur Frukt-Salt-Samarin är härtill synnerligen välgörande. Magsyra och Huvudvärk försvinna. Värk i kroppen, Reumatism och Nervsmärtor skingras. Hälsa, krafter och Välmående återvinnas.

Frukt-Salt-Samarin verkar välgörande på hela organismen och omedelbart uppriskande. Pris pr burk kr. 2.50 som räcker till 50 glas Samarin hälsovatten Säljes å Apotek, i Drog-, Kemikalieaffärer m. fl. ställen.

Cederroths Tekn. Fabrik, Sthlm

Res

W. W. W. W. W.

W. W. W. W. W.

W. W. W. W. W.

med

TIDANS
Unica
RESEFFEKTER

Är Ni rädd

om färgen på Edra skor använd

SOLITAIRE

och de se varje dag ut som nya. Inga fläckar på strumpor och benkläder. I färg-, sko- & herrekliperingsaff.

I parti hos

DORCH, BÄCKSIN & Co:s A.-Bol.

GÖTEBORG

AVD.-KONTOR I STOCKHOLM

Advokaten Eva Andén

Ledamot av Sveriges Advokatsamfund Herkulesgat. 14, f. d. Lilla Vattugat. 14 Tel. 7575. STOCKHOLM. Tel. 7576.

Specialitet: Familje- och arvssaker, Botredningar och testamenten. Även skriftliga förfrågningar.

OMEDELBAR
SÄKER HJÄLP
Nogibol
SVULLNA
OMMA FÖTTER

fått höra förr, då hon var älskad och populär. Hon förtjänade att bli det på nytt. Bland det gamla finns mycket, som aldrig mer skulle kunna göras. Våra fingrar, vår tid, vårt tålamod framför allt är annorlunda sysselsatt. När man ser de vitbroderier med bottnar — reticella för det mesta — som enligt trovärdig utsago utförts av en tolv års flicka, gläder man sig ovillkorligen åt att barnplågeriets tid nu är förbi.

Den livaktiga Jönköpings husmodersförening har på sitt sätt gjort en insats i utställningen. Den har ordnat ett husmoderarnas vilorum med bekväma stolar och tidningar. Därtill har den ordnat en damhattutställning från 1875 till våra dagar, och denna lilla kollektion hattar har blivit otroligt populär bland både kvinnliga och manliga utställningsbesökare. Det är också i sitt slag ett stycke kulturhistoria.

Konsten på utställningen har kommit något i skymundan, men man får belöning om man uppsöker den. Där finns både de för länge sen döda smålänningarna Höckert och Marcus Larson, och de nu levande Albert Engström, Georg Pauli, Carlsson Percy, Vera Nilsson och många andra. Ett helt rum har ordnats som minnesutställning åt John Bauer.

Utställningen håller till i det indragna Jönköpings regementeskaserner, som ha ett underbart läge, men om man kan säga, att den sprider hemtrevnad i kasernerna, så har denna icke nått huvudrestaurangen. Det är manskapets mäss, som apterats till matsal och dekorerats med modernistiska blom-motiv men den är ogemytlig, mörk och verkar mest något slags skuggland med irrande osaliga. Rekordsöndagarna bör den komma till pass, men annars. Varför inte anordna terrasserering? För övrigt varför tänker inte bestyrelsen för utställningen på att nio tiondelar av publiken är folk med begränsade inkomster, som inte anse, att de kan betala 50 öre för en kopp kaffe än mindre 3 kronor för en middag. Varför finns det på en stor utställning, dit hela den kringliggande landsbygden vallfärdar ingen trevlig, billig folkrestaurang? I Jönköping har man en ansats till detta i Gröna Lund, men enligt ortspresen kostar även där kaffekoppen 50 öre. Få vi be om en folkligare uppfattning av utställningarnas uppgift till härnäst.

ETH. K.

Damernas diskussionsklubb.

(Forts. fr. sid. 736.)

hårt mot hårt — hur det hela lider och att man tappar just vad man ville vinna — men också vad som kan vinnas genom enhet och samförstånd, när de små intressena underordnas de stora målen. Det kan ofta vara några få kloka ord i rätta stunden, som öppnar ögonen — för allt som enar och som bär fram.

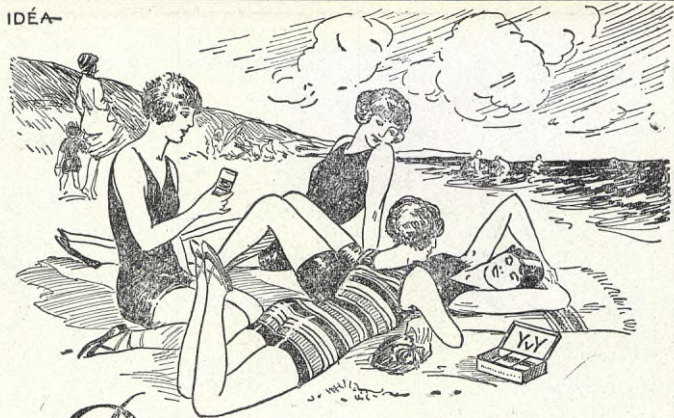
Slutligen: om många av de moderna unga visa s. k. "föreningsleda" torde det nog i flera fall bero inte på självskhet och arbetslust utan snarare på motvilja mot den förutnämnda splittringen och ensidigheten i föreningsarbetet och på en drift att gå "from sounds to things", att fritt få arbeta under de givna förhållandena och sätta in sin kraft från de språngbräden, som redan stå till buds. Den nya tiden kräver — det är ett faktum helt enkelt — mindre diskussion och mera samlad handling på de banor, som nu stå öppna. Men å andra sidan också starkare enhet och tydligt framställda krav, när det gäller att vinna ny mark.

I sammanhang med detta erinrar jag mig en liten episod från Stockholms Högskola för ett par år sedan. De manliga studenterna hade uppträtt en smula överlägset mot studenterna i en studenttidning, och en liten studentska var ytterst indignerad: "De säger, att vi ingenting gör, bara går här för att prata och ha roligt! Vad ska vi göra? Ska vi bilda en förening och visa dem?"

Hon fick till svar: "Vi har bara ett att göra: arbeta, arbeta och åter arbeta..."

Pedagogisk studentska.

IDÉA-

Badtiden är inne

och stränderna locka med sina svala böljor och fina sand. Utnyttja vår korta sommar till fullo och låt sol och salta vågor stärka Er till kropp och själ. Men var rädd om Er hy — sol och vindar göra huden torr och spröd. Förebygg detta genom att dagligen använda den milda och välgörande **YvY-Tvålen**, som på ett effektivt sätt skyddar och stärker den mest ömtåliga hy.

Vårda din hy med

YvY-Tvålen

— tvålen för alla.

ELEGANTA HANDARBETEN

lämpliga för sommarbruk, tillhandahållas av

FRU ELLEN OHLSSON,

Villa Sea-Bright.

Båstad samt Falsterbohus.

Idealiskt rekreations- o. studiehem för unga flickor

INSTITUT POUR JEUNES FILLES

LOCARNO

Lago Maggiore — Schweiz

Flickpension Castello Bianco

Grundad 1907 i Neuchâtel

Statsunderstött — Examinerade lärarekrafter. Egen grund, härligt läge, loggior, hälsosamt. Soligt klimat, alpluft, stor skogspark.

Omsorgsfull utbildning i franska, eng., italienska och litt.

Samtalsspråk franska.

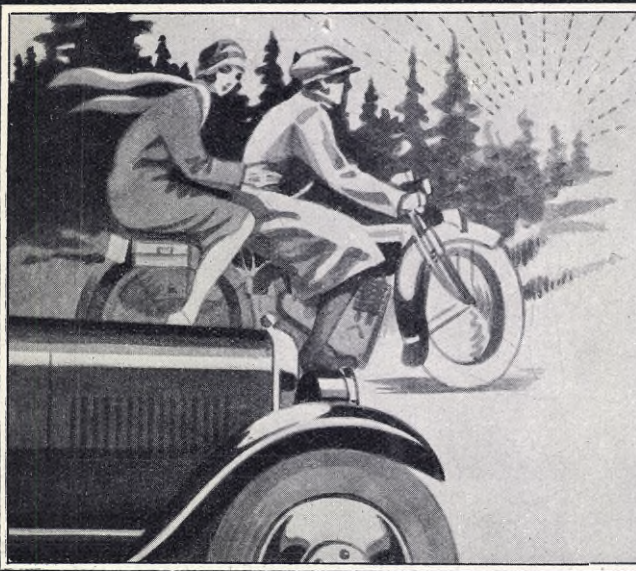
Vetenskapliga föreläsningar. Handelsutbildning. Konsthistoria. Musik. Italiensk sångundervisning. Studieresa till Paris. Vintersport i högfalet. Studieuppehåll i Italien (Medelhavet). Tillträde alla tider på året, så vitt plats finnes.

Även om man pengar
gav oss
bytte vi ej bort vår
Avos.

— ty **Avos**-mangeln spar direkt pengar genom att ingen slitning av kläderna förekommer. Mangeln går tyst och lätt, är synnerligen praktiskt konstruerad och utförd av prima svenskt material.

AVOS, Örebro.

Vind och sol

äro ofta fiender till Er hy, ty de torka ut huden. Ni behöver en sommarcrème nämligen

F. Pauli's äkta Liljemjök-Crème

som tillför huden näring i form av vegetabiliskt fett och hudförskönjande ämnen.

OBS! Skär etikett, lätt — för bruk under dagen.
Blå etikett, fet — för hudens rengöring.

Spelet.

(Forts. fr. sid. 743.)

Det sista kom litet surmulet. — Ina var inte van vid "några an-

dra" för den hon behagade utvälja.

Väntar, nej visst inte, sade notarien hastigt, men en förrädisk rodnad steg och försvann på hans

Bättre fly än illa fäkta

Mygg — raffinerade, sömnförjagande plågoandar. Skydda Ert sovrum. Döda dem med FLIT.

Genom besprutning med FLIT befrias hemmet från smittoförande Flugor, från Mygg, Vägghyra, Loppor, Kackerlackor och Myror. FLIT når alla springor och vrår, där insekterna ha sina bon, förstörande deras ägg.

FLIT dödar Malen och Mallarverna — de egentliga skadedörarna. Det räddar Edra kläder, pälsar och mattor. Renligt och lätt att använda. Fläckar icke.

FLIT är resultatet av långvariga, strängt vetenskapliga undersökningar och experiment. Det har fullkomligt undanträngt alla äldre insektsutrottningsmedel. Dödande för insekter men ofarligt för människor. Köp FLIT och FLIT-spruta i dag. Saluföres överallt.

Utrotar: FLUGOR MYGG MAL LOPPOR VÄGGHYRA MYROR

8

Beckers butiker i Stockholm sälja FLIT.

brunbrända kinder. Han begrep inte, varför han plötsligt kom att tänka på Asta, hans lilla kamrat på andra sidan pulpeten, som ännu gick kvar där inne i hettan och dammet och knogade. Inte hade hon någon orsak att vänta på honom, fast, det var så sant, hennes semester skulle ju börja i morgon. Men inte var det därför han reste. Nej, det var för att komma bort från — det här! Och han lät en vemodig blick flyga ut över alltsammans. Havsviden, som låg där och glänste som ett stycke blå brokad, det vimlande livet på stranden, de vita villorna, de vita människorna! och sist hon, som stod där med sin racket lyft, också hon i vitt, smidig, djärv och säker på sig själv, inramad av den mondäna badortens flyktiga lyx. Spelets högsta pris — en lyxdocka i en skenvärld, dit han inte hörde, en annans pris. Hade han råd med en olycklig förälskelse i denna vackra docka med tomt huvud, som nyckfullt kastade människans hjärtan som sina bollar? Han kände henne ju egentligen inte alls. Åter kom han ofrivilligt att tänka på Asta — de kände varann som man lär känna varandra på ett år under det dagliga arbetets nötning. Någon gång hade de väl också gått på teater eller dans tillsammans. Men aldrig förrän nu, då de voro skilda åt för första gången på länge, hade han kommit att tänka på...

Se där, va va de ja sa? ropade fröken Ina muntert. Notarien står och drömmar. Men det får ni vänta med tills i morgon. Nu skall vi spela det sista spelet, så som jag brukar det. Vi sätta upp något mot varann, den som vinner får sitt pris utan prut.

Hon sade det ovanligt milt och vekt, som om hon för en gångs skull inte var ovillig att låta sig besegras. Det glimtrade till i notariens ögon — nu var han klarvaken igen. Det var vid alla makter inte så lätt att lämna allt detta ändå, nu då det äntligen tycktes bli sommar! Om han skulle visa henne, att han lärt sig spelet till slut. Och när hon äntligen var slagen, nog visste han då, vilket pris han skulle begära. Alltför länge hade han varit i hennes närhet för att inte blodet skulle bränna vid den tanken. Vaken eller sovande såg han henne för sig i vit tennisdräkt, i den röda och blå baddräkten, i seglartröja på sjön, han kände henne mot sig i dansen, smidig och het under den tunna sommarklädnigen. Fick han inte mer av henne, en kyss skulle han åtminstone vinna, innan de skildes!

Och med en kläm och fart som han aldrig förr visat, lät han bollen gå, hög och stadig. Men Ina lyckades parera den. Visst tänkte hon låta honom segra den här gången till slut, men alltför lätt

fick inte segern bli. Fast det såg verkligen ut som om hon skulle få ett hårt arbete — samnerligen spelade inte notarien ypperligt i dag! Så kunde han spelat förr, tänkte hon smått förargad, så hade hon sluppit ligga av sig. Nu hade hon full sysselsättning med att klara sig, tills hon äntligen fann stunden inne att låta alla bollar gå i nätet och med klädsam och kvinnlig mjukhet erkänna sig besegrad. Det kunde man också säga, att hon verkligen var, så hade notariens säkra spel imponerat på henne.

Nå, min besegrare, vad begär ni nu, vi glömde ju att sätta upp något i förväg, sade hon kokett.

Hon var rosig och varm av motionen, där hon stod och vårdslöst lutade sig mot nätet, ögonen voro strålände och fuktiga under den vita tennisärmarna. Notarien glömde all besinning, slog sina armar häftigt omkring henne och drog henne intill sig, så gott han kunde för nätet.

En kyss, Ina, — en enda — till farväl, stammade han med hes och ansträngd röst.

Nånå, inte så häftigt, sade Ina litet förskräckt och sköt honom tillbaka. Vad tänkte karlen på — nått på ljusa dagen — de voro ju inte ensamma längre. Det vore så gott som ekklatering — men så galen var hon nu inte ändå.

Hur det var, måste han pruta på priset ändå. Vi få se — ni kommer väl på dansen i kväll, tillade hon med en lång och betydelsefull blick, när hon såg, att han bleknade.

Och då förstod notarien. Att han mycket väl kunde få kyssa fröken Ina en stund efter dansen i kväll i mänskenet på "socens" veranda, men att vad därutöver var, det var av ondo.

Men vad som ännu kunde vara lek i solskenet, det blev så lätt till allvar i mänskenet — för den, som var så otränad i moderna spel som han. Och vad skulle han sedan ha att fylla de långa, brännande längtans timmar med i staden, medan fröken Ina fortsatte spelet med sin ordinarie partner?

Nej, han kunde inte kyssas på lek, inte ens den lyxen hade han haft råd till. Han hade kommit hit på en kamratväxel, men han ämnade inte dra fler dåraktiga växlar på sin framtid. Om fröken Ina ville gå på dans i kväll, fick hon skaffa sig en annan kavaljer. Men själv hade han stor lust att söka upp Asta i den billiga håla, dit hon ämnade sig. Ty lilla Asta hade en mor att underhålla förutom sig själv och aktade sig för att ta ut något, vad det vara månne, i förskott, ty hon visste genom sitt arbete, att allt måste betalas. Bra gärna ville han se i alla fall, hur hon tog sig ut, när hon hade semester. Hon hade en så trefast och öppen blick, Asta, ett så gott handslag — hen-

ne kunde man lita på. Och när han riktigt tänkte efter mindes han, vilken vacker och frisk mun hon också hade att kyssa, så som kanske ingen kyssat den förr!

Nå, hur blir det i kväll, sade fröken Ina en smula otåligt. Hon tyckte, att notarien tog sig onödigt lång betänketid.

Tyvärr förhindrad — familjeskäl, stammade notarien förvirrad på ett slags idiotiskt tjänstespråk och rusade blint därifrån som man rusar bort från en överhängande fara.

Bestört stod fröken Ina kvar och stirrade efter honom.

Vad i herrans namn tog åt notarien?

MODEGLIMTAR.

Blombuketten på promenadkappan har inte försvunnit, men ändrat form. Om den nu skall vara tiptop består den av prickig föulard eller crêpe de chine, motsvarande klädningen eller fodret i kappan.

Den skiftande silkesstrumpan är den senaste raffinerade uppfinningen. Fram är den vit och övergår sedan i silvergrått för att bak i sömnen sluta i svart. Till Sverige har den inte kommit än, men det blir nog snart att döma av dess kontinentsuccés.

En annan inte fullt så ny

Trelleborg Cord

cykelringar förekomma i ljus, mörk och transparent kvalitet, och överdimension tillverkas för fjälar 28 x 1 1/8" och 28 x 1 1/4" s. k. Ballongringar. Nutidens framsteg på gummi bearbetningens område tillämpas vid tillverkningen av våra T-nabb- och Triangelringar, som därför tryggt kunna rekommenderas såsom marknadens bästa.

TRELLEBORGS MOTOR & CYKELRINGAR
Erhålls hos gummifabrikslärare.
TRELLEBORGS
GUMMIFABRIKS AKTIEBOLAG
Stockholm TRELLEBORG Göteborg

Bensintvätta

kostymer vid Saltsjöbadens Kem. Tvätt.

HOSTOL
ÖÖVERTRÄFFAD BRÖSTKAREMELL
H. M. DROTNINGENS HOVLIVERANTÖR
Sockerbageri-Aktieb. Emib. Sthlm.

Finnes i alla välsort. affärer i hela landet.

strumpnyhet är att hälen på den ljusgrå eller hudfärgade silkesstrumpan göres svart en liten bit ovanför skon.

F. ö. har den hudfärgade strumpan särskilt i England och Amerika fått en svår konkurrent i den mörkt stålgrå med en dragning åt blått. Användes till svarta, blå och mörkbruna skor.

Den vita crêpe de chineblusen börjar komma till heders igen för promenaddräkten. Den skall vara väl arbetad, ha ett strict snitt och bäras ovanpå kjolen.

JURIDISKA RÅD.

Mot insändande av 2 kronor i frimärken besvaras under denna rubrik insända juridiska spörsmål.

Översättningsrätt.

Fråga: Äger den som fått översättnings- och utgivningsrätten till en bok på sig överlåten rätt till full förfoganderätt över boken och sålunda rätt att vid översättningen efter behag utsluta vissa kapitel, delar eller stycken därav? Nystartad.

Svar: Har författarrätt med avseende å ett verk till någon överlåtit må denne icke, utan särskilt tillstånd av författaren eller hans rättsinnehavare, vid verkets mångfaldigande eller offentliga uppförande, utförande eller föredragande förändra verkets form.

En kyrka till Finn Malmgrens minne.

I dessa dagar gå oräknade hjärtans innerliga deltagande till Fru Anna Malmgren, moder till docenten Finn Malmgren, vilkens hjältemodiga offervillighet för medmänniskors räddning och i tjänst hos vetenskapen höjer människovärdet och framstår som ett föredöme för alla tider. Många hava frågat: Huru kunna vi be-tyga vår medkänsla med Finn Malmgrens moder? Fru Malmgren har själv svarat: Genom bidrag till kyrkobygget i Äppelvik, där hon har sitt hem. Detta unga samhälle, som omfattar trädgårdsstäderna Smedslätten, Ulfunda, Älsten och Äppelvik, och räknar vid pass tolv tusen innevånare, har ännu icke fått nödig byggnad för gudstjänst, ungdomsvård och andra församlingens behov. Ändamålet har sedan flera år behjärtats. Nu erbjuder sig dessutom en utväg att

Där ligger något under,
att

PARADISMADRASSERNA

vunnit en så stor framgång. Förklaringen är den att allt stoppmaterial sorteras, renas och decifriceras å egna moderna specialfabriker.

Paradismärket står därför i en klass för sig.

Tillverkas av:

J. Svensson & Bourghardt
GÖTEBORG.
Fjäderrenseri, Tagelspinneri, Täckfabrik.
Erh. i varje möbel-, & sängklädersaffär.

LUX

Semesterfrågor: N:o 2

Silkejumpern?

NI har ju en särskilt piffig, trevlig jumper? Den som Ni helst av alla använder på semestern och utflykter. När den slutligen börjar bli solkig och skrynklig — vad gör Ni då?

JO på 15 minuter med litet LUX kan Ni i Edert rum på Luxsättet få den återställd, så att den blir precis som ny!

Fort, lätt och billigt!

Tillverkas av: A.-B. SUNLIGHT, Nyköping.

Å 10 b.

bereda glädje åt den unge svensks hjärtat.

Bidrag till Äppelvikens kyrkobygge kunna insändas under adress: "Äppelvikens kyrkobygge" — Fru Anna Malmgren, Postg. N:o 4666 och redovisas i pressen. Denna insamling får naturligtvis icke på något sätt inkräkta på bidragen till "Malmgrensminnet".

Elsa Bernadotte af Wisborg, Jenny Bergqvist-Hansson, Fritz Holmgren, C. T. Krantz, Anna Linder, f. Pfeiff, Håkan Ljunge, Ida Malmar, f. Hasselrot, Nathan Söderblom, Nils Widner, Elin Amark, f. Thulin.

FRÅGOR OCH SVAR!

Missionen.

Fråga: Undertecknad önskar liva missionsintresset i en liten kyrklig förening, finnes någon bok innehållande biografier över män (kvinnor), som gjort en insats på detta område? Pren. 1928.

Svar: Följande två böcker torde vara lämpliga: Elin Sillén: På Guds Rikes åker.

Pastor Dahlberg: I Hjärtat av Indien.

Fotknöl.

Fråga: Har en fotknöl i vänstra foten, som vanställer fotens utseende och som förorsakar mig

en del obehag. Det är svårt att ha sko på foten. Finnes någon lämplig behandling, och vart skall jag vända mig.

47-årig skånska.

Svar: Bäst är naturligtvis att vända er till en läkare. Är fallet svårt, hjälper endast operation. Emellertid kan ni först försöka omslag med Burrows lösning, som till en del tar bort svullnad och ömhet.

Det viktigaste är dock att använda rymliga skodon både på längden och bredden.

Sömnad och vävning.

Fråga: Skulle Idun vilja upplysa mig om, hur jag bäst skall utbilda mig i klädsömnad- eller vävnadsbranchen? Jag är nu 17 år, hur lång utbildningstid skall jag beräkna? Vilka äro kostnaderna? Hurudana framtidsutsikter har jag inom dessa yrken?

Normalskolekompetens.

Svar: Är det er mening att utbildta er till yrkessömmerska, bör ni först gå genom en läringskurs (2 år) och därefter en högre kurs (1 år). Efter dessa kurser kan ni även bli lärarinna i klädsömnad. Mellan kurserna bör erfarenhet vinnas å ateljé.

Sådana kurser givas i Fredrika Bremerförbundets skola för kvinnlig yrkesutbildning, Norrlandsgatan 20, Stockholm. Avgiften för resp. kurser är kr. 300 och 400.

I Stockholms stads lärlings- och yrkesskola för ateljé- och hem-sömmerskor samt hattmodister äro kurserna avgiftsfria. Adressen är Replagargatan 24.

Dessutom finnas i Stockholm flera privata sömnadsskolor med kortare kurser.

Vävnadsskolor äro Handarbets Vänners vävskola, Djurgårdsslätten 84, samt Johanna Brunssons vävskola, Kungsgatan 70. — Även där både lärlings- och yrkeskurser. — Begär prospekt.

Hönsavel.

Fråga: Vore så tacksam genom Idun få veta, om det nu, när så många människor ha försökt med hönskötsel, kan löna sig börja med hönsavel. Hade tänkt börja försiktigt för att sedan driva det i stor skala, då det väl lönar sig bättre. Har ej långt till Stockholm såsom avyttringsort, men måste köpa all föda åt hönsen. Hur stor förtjänst ungefär kan för år beräknas på hundra höns med rationell skötsel? Kan kycklingar utkläckas året om med s. k. fostermor? Råd vill och tvingad försöka något.

Svar: Om ni ej förut har erfarenhet i hönskötsel, bör ni allra först söka komma in som elev vid något hönseri. Sedan börja som ni säger i liten skala. Om ni bor så, att hönsen kunna gå ute på marken en del av året, blir deras utfordring avsevärt billiga-

re. Så länge ni bedriver er affär i liten skala, skall ni ej skaffa äggklädningsapparater och andra maskiner, det lönar sig ej, utan lägga an på goda värphöns och sälja ägg. För den som börjar är 100 höns för många att sköta. Om ni håller er med en tidning för hönsavel, får ni där många nyttiga lärdomar. Den s. k. fostermodern är en apparat, där kycklingarna insläppas efter maskinklädningsingen.

Förortsaffär.

Fråga: 54-årig dam ber Idun om ett råd, finnes det utsikt att öppna en liten affär i någon av Stockholms förstäder, har förut innehaft en liten affär men måste på grund av sjukdom sälja den.

Är även kunnig i hushåll.

Disponerar 2,000 kr. samt har möbler till 3 rum.

I vilken tidning är lämpligast att annonsera? Ensamstående.

Svar: En välkött matvaru- eller hembageriaffär går ju i allmänhet bra. — Annonsera i de dagliga stockholmstidningarna efter lämplig plats, och se själv efter i annonserna om det ej finnes någon affär, som ni skulle kunna överta, vilket säkert lönar sig bättre.

Teknisk utbildning.

Fråga: Har genomgått Högre folkskolan för Teknisk utbildning (3 års kurs). Har nu arbetat ett

är på bilverkstad, men önskar fortsätta att läsa för att taga ingenjörsexamen.

- 1) Var i Stockholm finnes en dylik skola?
- 2) Hur mycket är terminsavgiften?
- 3) Skall man undergå inträdesprövning?
- 4) Måste man ha tagit realskoolexamen?
- 5) När skall anmälningen ske?

Premmerant.

Svar: Tekniska Institutet, Mästersamuelsgatan 19 och Stockholms Tekniska Institut, Rege-ringsgatan 47.

Om inträde sökes till lägsta avdelningen, behöves ingen inträdesprövning efter det betyg ni redan har.

Englandsadress.

Skriv efter prospekt från ovan-nämnda institut, så får ni svar på era frågor. Höstterminen börjar omkr. 20 augusti.

Fråga: Skulle någon av Iduns läsarinor godhetsfullt vilja uppge adress på ett bildat hem i London eller Oxford eller ev. annan plats i England där en ung flicka kunde få vistas i september och oktober eller längre för att lära tala engelska. Familjen bör givetvis intressera sig för henne och tala med henne, så att hon får utbyte av sin englandsvistelse. Om möjligt prisuppgift.

A. N.

Svar: Att vända sig till Anglo-Swedish Society, Staple Inn, High Holborn, London, är fördelaktigt. F. ö. mottagas gärna namngivna läsarinors råd av *Iduns red.*

Glasmästarsill.

Fråga: Vore Eder synnerligen tacksam om ni i frågespalten kunde meddela mig ett rec. å s. k. "glasmästaresill" i en inläggning, som förekommer å de bättre Stockholms-restauranterna.

C. K.

Svar: *Glasmästarsill.* 2 kg. salt sill, 3/4 l. vanlig matättika, 5 å 6 rödlökar, 1 vit pepparrot, 8 bitar hel ingefära, 2 msk. hel gul senap, 10 lagerblad, 1/2 dcl. hel kryddpeppar, 3 dcl. strösocker.

Sillen urtages och lägges i vat-ten till följande dag. Tagas upp och skrapas väl men skall ej flås. Huvud och fenor borttagas, men ryggen får sitta kvar. Sillen sköljes noga, och var och en skäres i 5 eller 7 bitar, beroende på storleken av sillen. Dessa bitar nedläggas i en rymlig glasburk, varvtals med den skalade och skivade löken, pepparrotten, ingefäran, kryddpepparn, senapen och lagerbladen.

I en kastrull (ej förtent) kokas ättikan med sockret. När detta kokat upp, slås det varmt över sillen och kryddorna. Burken bör stå på en dubbelvikt tjock handduk för att ej spricka. Ett litet tefat lägges på sillen i burken, för att den skall hållas nere i laken.

Burken förvaras på sval plats och sillen är färdig efter en vecka.

Shingel eller inte?

Fråga: Var vänlig giv mig ett gott råd. Jag är 47 år, mörk, liten och spenslig, ser, enligt mina vänners utsago, långt ifrån gammal ut. Alla vill de nu att jag skall schingla mitt hår. Själv ville jag det gärna då jag anser det vara mycket praktiskt. Men så läser jag ibland i tidningar, att det korta håret är på retur och blir då tveksam. Männe det är så, eller kommer det korta håret förbli fortfa-rande?

Biddy.

Svar: Ibland hör man i vissa hårfrisörersrapporter från Paris att det långa håret skulle vara i antågande, men hur det är så fort-sätta såväl parisiskorna som deras systrar över halva jordklotet att bära kort hår. Så varken hårfrisörerna eller damerna själva tyckas i själva verket tro på det långa hårets renässans. Det korta håret kommer nog att bestå, ty

det är bekvämt och praktiskt. Och numera kan det förresten arrangeras på så många sätt och nacken behöver inte längre vara så strängt och kort shinglad. Klipp därför håret, om det klär er, är vårt råd.

Blicken.

Av "Meg".

Nej, nu måste hon taga sig för med något, vad som helst. Här kunde hon inte sitta längre. Hon måste försöka vakna ur förlamningen.

Margit Borg reste sig häftigt upp från skrivbordet och gick fram till fönstret. Det var tyst och folktomt på gatorna. Det var visst mycket kallt ute.

Hon kröp rysande upp i fönsternischen. En svag doft av liljekonvalj och nyutsprucket björklöv fyllde rummet.

Var det verkligen i går hon och Nils-Erik varit inne i blomsteraffären på Svartbäcksgatan? Då hade det ju varit som vår i luften, och hon hade tyckt, att det ändå var bra härligt att leva. På kvällen hade de varit på konsert i aulan, och så hade detta hänt, som förändrat allt, som bragt henne i ett slags andlig förlamning, som hon inte förmådde frigöra sig från. Hon visste inte, hur hon kommit ner för universitetstrapporna och hem. Hur hade allt gått till? Hur var det möjligt, att hon kunnat svika en människa så, tillfoga en människa så mycket ont. — Ja, det var sant, vad Bengts syster sagt, att detta kunde aldrig förlätas, bara glömmas...

Och nu var det glömt — vad Bengt beträffar. Nu stod hon alltså utanför, och det var det rätta straffet för en sådan som henne.

I detta ögonblick stod den där kvällens händelser så smärtsamt klart för henne — kvällen, då olyckan skedde.

Hon hade följt Bengt till trädgårdsgrinden, där de sedan blivit stående och sett ut över rågåkern, som glänste som guld i solfallet.

Det stod ett kungsljus på den lilla grönan mellan grinden och vägen.

"Minns du den där scenen i Kristin Lavransdotter, då hon med sina yngsta barn just en sådan här kväll gått ut för att plocka kungsljus?" hade han frågat. — "Vet du, jag önskar, att du och jag voro lika gamla som Erlend och hon just då voro."

"Varför det?"

"Då hade de äntligen förstått, att ingenting på jorden kunde skilja dem åt."

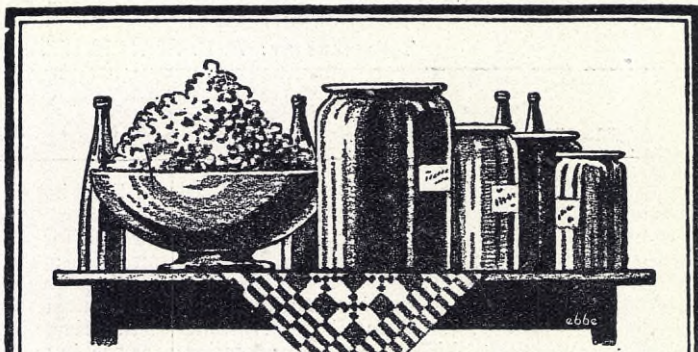
Hon hade sedan stått och sett efter honom, hur han följde stigen utmed dikesrenen, tills han försvann i sänkan nere vid ån, där hon visste, att den gamla stenbron låg dold av vass och all slags vattenväxter.

Det var ljudlöst stilla. Hon mindes, att hon böjt sig ner och strukit med handen över gräset. Det var vått av dagg.

Nästa morgon hade hon vaknat vid att en bil kom rusande uppför allén och in på gården. Då hade hon rusat upp fylld av en aning om olycka. Så hade hon då fått höra olyckan, som hänt.

Gamle Krans, som brukade gå utmed ån och meta aborrar, hade funnit Bengt medvetlös, fastklämd mellan de två stora stenarna, från vilka hon själv så många gånger tagit sats för att nå över strömmen där nedanför.

Å, det där sjukrummet, där hon tillbragt varje ledig stund under ett helt år, så tydligt hon kunde erinra sig varje detalj där, den

IDUNS KOKBOK

av Elisabeth Östman-Sundstrand

är en oundgänglig hjälp vid

**syllning,
konservering,
svampinläggning.**

J-trefärgstryck rikt illustrerad
ny upplaga.

Kr. 6-

Rekvirera genast från närmaste bokhandel eller direkt från

Iduns Expedition · Stockholm.

Mot postförskott.

Portofritt.

tunga filtskoddad dörren, som hon ängestfullt öppnat så många gånger, de blekblå gardinerna, det vita skrivbordet framme vid fönstret.

Så hade dagarna gått med ändlös långa timmar av oro och ångslan.

En dag avbröt han plötsligt hennes läsning.

"Du har väl hört det goda hopp doktorn givit mig?"

"Nej." Hennes hjärta hade krympt samman vid den bittra tonen.

"Om några år kanske jag kan taga mig fram på kryckor."

Då hade detta syntts henne så förskräckligt, att hon inte fått ett ord till tröst över sina läppar. Men i den stunden hade hon inte haft en tanke på vad detta kunde innebära för henne själv. Hennes enda tanke hade varit, att Bengt inte skulle förstå, hur hårt detta tog henne. Nej, tanken på henne själv hade kommit långt senare.

Det var strax efter jul. Många människor hade lockats ut av det vackra vädret, och promenaden hade varit full av folk. Hon hade väckts ur sina tankar av Nils-Eriks glada och välkända röst: "Nej, se Margit, dig ser man inte för ofta nu för tiden. Men så blir det, när ens vänner förlova sig, sedan ser man dem aldrig."

Han tystnade plötsligt och såg på henne.

"Du har blivit blek och ser riktigt klen ut, du borde gå minst två mil om dagen för att få aptit och röda rosor igen. Sådant tänker förstås inte Bengt på. Han vill väl, att du jämt skall sitta inne hos honom?"

Det hade hon inte kunnat neka till, men hon hade sagt, att det var, vad hon själv också ville. — Han hade förmått henne att följa med långt ut åt landet. De hade talat om klasskamraterna, och hon hade fått veta, att de alljämt höll ihop däruppe i Uppsala.

"Tänk att du, som var den mest begåvade av oss skulle bli gående här i Sundby. Jag hoppas, att du är tillräckligt förnuftig att inte låta binda dig av ett olycksaligt öde hela ditt liv."

"Du vet inte, vad du talar om", hade hon sagt. Sedan hade det varit, som om Nils-Eriks ord ringt i hennes öron hela varen.

En känsla av tilltagande beklämning grep henne varje gång hon kom upp till Bengt.

Hon tyckte, att hon hade så litet att säga honom. Ibland när hon satt och såg på honom, kunde det falla henne in, att detta var ju en helt annan man, än den hon älskade. Här låg en bruten människa med matt blick och hårt slutna läppar, som sällan kunde lockas till ett leende. "När det börjar våras på allvar, och Bengt kan sitta ute i parken om dagarna, blir allt annorlunda", hade hon tänkt.

Men allteftersom varen och sommaren skred framåt, hade hon tyckt, att det var som om något sakta dog inom henne.

En dag hade hon funnit Bengt i sin vilstol under de stora bokarna i parken. Hon hade haft med sig en knippta blålockor.

"Sommarens sista blommor", hade hon sagt. Så hade han tagit hennes hand i sin och dragit av henne ringen.

"Det är på tiden, att du blir befriad från den här — bojan, Margit."

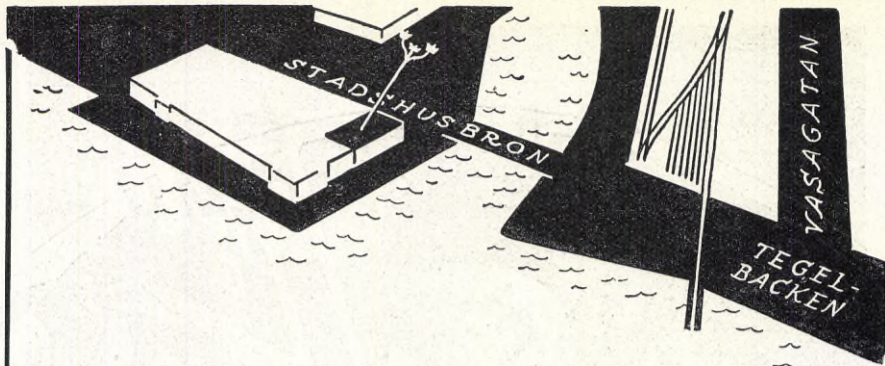
Det var som om hon inte ens orkat göra det minsta motstånd.

Vid grinden hade hon mött Bengts syster.

"Detta kan aldrig förlåtas, bara glömmas", var det enda hon sagt, då hon fått höra, vad som hänt.

Två veckor därefter hade hon befunnit sig i Uppsala, och snart nog hade studier, kamrater och nya intryck ryckt henne med sig. I breven hemifrån hade hon hört, att Bengt rest till södern.

Och så i går hade detta hänt,

Inom det vackra Stadshusets murar

LUNCH från Kr. 1:75

DINER „ c:a 1:80

SOUPER „ Kr. 2:25

Restauranten öppnas kl. 11 f. m.
(söndagar kl. 1 e. m.)

MUSIK: ARVEDSONS TRIO.

STADSHUSKÄLLAREN

DIREKTION: S. A. R. A.

att hon efter fyra år sett honom, som hon lämnat lam och förkrossad, frisk och sig fullkomligt lik, som om olyckan och allt som hänt bara varit en ond dröm. Efter konserten nere i vestibulen hade hon känt, att någon skarpt iakttog henne. Hon hade sett upp, och där hade Bengt stått lutad mot en pelare och bredvid honom en ung flicka. Ett ögonblick hade hon mött en kall, främmande blick, som sedan sakta och likgiltigt vändes bort.

Med ett leende, som hon så väl kände till från fordom, hade han så sett på den där främmande flickan, och sagt: "Är du färdig då, Margit, så gå vi?"

Det var då, allt omkring henne börjat gå i vågor, och hon tyckte, att hon sjönk djupt ner i ett iskallt mörker.

Det var inte detta, att hon nu blivit ersatt av en annan och en som till och med bar hennes namn, som kommit henne att så fullkomligt förlora fattningen över sig själv. Nej, den största olycka hade hänt henne. Hon älskade honom, som hon tillfogat mest ont av alla människor. Om han så släpat sig fram på kryckor, hon skulle bara älskat honom ännu mer, det förstod hon nu. Det tycktes henne som den största lycka att få se honom och tala till honom. De visste nog hans adress. Hon skulle säga honom, att det var hopplösheten, som så fått henne i sin makt, att hon inte visste, vad hon gjorde, när hon gick ifrån honom. Kanske skulle han förstå henne och förlåta henne.

Hon gav sig inte tid att tända det elektriska ljuset utan famlade i mörkret, tills hon fann tamburdörren. Men då hon stod färdigklädd med handen på dörrvredet, såg hon plötsligt för sig scenen i universitetets vestibul. I samma stund förstod hon, att vad hon nu stod i begrepp att göra, sådant gör man inte i verkligheten. Livet är mera komplicerat än så.

Det ringde en lång, gäll signal i telefonen;

"1856." — Hon tyckte, att hon inte kände igen sin egen röst.

"Träffas fröken Borg."

Det var Nils-Erik.

"Ja, det är jag."

"Eftersom du inte kom upp på nationen, tyckte jag det var bäst att påminna dig, att bio börjar kl. 9, vilket är i denna minut."

"Jag stod just nu färdigklädd — med handen på dörrvredet."

Rosa Rlomqvist i valkampanj.

Välj, o mänska, men välj mej Rosa sade: fast en "tjej" har jag sinne för vad svenska folket vill. 1. pilsnern den ska ner i pris och opp i styrka (skall jag, trots herr Ekman, yrka) 2. bil köres utan körkort gärna hur som helst och för fort, vår polis som vår bevärning rustas ned. 3. huvudnäring bör bli vila dygnet runt, svenska folk, i tjockt som tunt kan du lugnt på Rosa tro, sa Rosa, alltså väljoms Rosa!

Det är en ljuvlig tid...

men kom ihåg att hos Er handlande uttryck
ligen begära Sockerbolagets Syltsocker, kvalitet
L eller **M**, som garanterar ett finfint resultat. △